

Ἐνθυώσεις τοῦ μηνὸς

Βασιβουζουκισμοὶ

Κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰανουάριον ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ ἐκτελοῦντος τὴν γραμμὴν Κυθήρων ἀτμοπλοίου «Λακωνία» ἀγνώμονες πρὸς τὴν κυθηραϊκὴν κοινωνίαν ἡ ὁποία τόσον ὑπεστήριξε τὴν Λακωνικὴν ἀτμοπλοΐαν, ἐδημιούργησαν δύο λυπηρὰ ἐπεισόδια εἰς βάρος τοῦ Κυθηραϊκοῦ ὀνόματος. Πρὸ εἰκοσαήμερου ὁ ἐξ Αὐστραλίας ἐπανερχόμενος μετὰ τῆς, μὴ Κυθηρίας, συζύγου του συμπολίτης κ. Κομηνός, εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τόσα ἔτη εἰς τὴν ἰδιαιτέραν μας πατρίδα ἐπιβάνων τοῦ ἀτμοπλοίου «Λακωνία». Λόγω τῆς ἐτικατοῦσης κακοκαιρίας ἡ εἰς Ἀγίαν Πελαγίαν προσέγγισις ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατος, διὰ τοῦτο δὲ ἡ ἀποβίβασις τῶν ἐπιβατῶν ἐγένετο εἰς τὴν Φυρὴν Ἀμμον. Ἀμα ὡς ἠγκυροβόλησε τὸ πλοῖον καὶ αἱ λέμβοι ἐπλησίασαν, εἰς τὴν μὴν ἐξ αὐτῶν ἐπεβίβασθῃ ἡ σύζυγος τοῦ συμπολίτην μας, τούτου παραμείναντος ἐπὶ τοῦ πλοίου πρὸς τακτοποίησιν τῶν ἀποσκευῶν του. Μέχρις οὗτος ὁμοῦ καὶ ὁ κ. Κομηνός ἐπιβιβάσθη τῆς λέμβου, ἡ θαλασσοταραχὴ ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τοῦ πλοίου τὴν λέμβον χωρὶς ἐπ' αὐτῆς νὰ προσφθάσῃ νὰ ἐπιβιβάσθῃ καὶ ὁ συμπολίτης μας. Ὁ πλοίαρχος τοῦ ἀτμοπλοίου «Λακωνία» παρὰ τὴν ἀγωνίαν τῶν κυθηρίων ἐπιβατῶν, ἀντὶ ὧς ὥφειλε νὰ ἀναμείνῃ τὰς λέμβους καὶ πάλιν νὰ πλησιάσωσιν πρὸς τὸ πλοῖον τοῦ καὶ νὰ παραλάβωσιν αὐτοὺς διέταξεν ἀναχώρησιν καὶ τὸ πλοῖον ἤρchiσε ν' ἀπομακρύνεται τῆς νήσου μας μετὰ κατεύθυνσιν πρὸς τὸ Γύθειον. Ὁ ἀτυχὴς συμπολίτης μας ἐτόλμησε τότε νὰ διαμαρτυρηθῇ διότι δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποβιβάσθῃ ἐκ τῆς ἐσπευσμένης ἀναχωρήσεως τοῦ πλοίου, ἡ δὲ δικαία διαμαρτυρία του ὑπῆρξεν ἀφορητὴ νὰ ξυλοκοπηθῇ, ὡς πληροφοροῦμεθα, ἀγρίως ὑπὸ τῶν ναυτῶν τοῦ πληρώματος.

Τοιαῦτα μαρτύρια ὑπέστη ὁ μετανάστης Κυθηρίος ὁ ὁποῖος πονέσας τὴν πατρίδα του ἐπέστρεφε εἰς αὐτήν. Οἱ ἄνδρες (!) ναυτικοὶ ἀφοῦ ἐπέδειξαν τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν παλληκαριστικὴν τῶν ἐναντίων

τοῦ ἀνυπερασπίστου ἐπιβάτου ἐδέχθησαν νὰ τὸν ἀποβιάσουν εἰς τοῦ Ρούτσουνα.

Ὡς νὰ μὴ ἦρκει τοῦτο, ἕτερον ἐπεισόδιον ἐκ μέρους τῶν ἰδίων, πλοίαρχου καὶ ναυτῶν ἐγένετο εἰς Γύθειον. Τὸ ἀτμοπλοῖον «Νικόλαος Κ.» τοῦ συμπολίτην μας κ. Γ. Κατράκη, διερχόμενον ἐσχάτως ἐκ Κυθήρων καὶ μὴ δυνήθην νὰ προσεγγίσῃ εἰς Ἀγίαν Πελαγίαν, ἠναγκάσθη νὰ παραδώσῃ τὸ ταχυδρομεῖον Κυθήρων εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ταχυδρομείου Γυθείου. Κατὰ τὰ εἰρηθότα ἐφ' ὅσον εἰς τοιαύτην κατάστασιν εὐρεθῇ ταχυδρομικὸν πλοῖον, τὸν ταχυδρομικὸν σάκκον ὑποχρεοῦται νὰ παραλάβῃ τὸ πρῶτον πλοῖον τὸ ὁποῖον τυχὸν ἤθελεν ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ λιμένος, ἐνθα τοῦτο ἐγκατελείφθη, μετὰ τὸ αὐτὸ δρομολόγιον. Παρὰ ταῦτα ὁμοῦς ὁ πλοίαρχος τοῦ πλοίου «Λακωνία» ἠρνήθη διαρροῇ νὰ παραλάβῃ τὸ ταχυδρομεῖον Κυθήρων ἐκ Γυθείου, καίτοι ἀνεχώρησε πρὸ τοῦ «Νικόλαου Κ.» μετὰ δρομολόγιον προσεγγίσεως καὶ εἰς Κύθηρα, παρὰ τὰς ἐπιμόνους συστάσεις τοῦ Διευτοῦ τοῦ ταχυδρομείου Γυθείου καὶ τοῦ λιμενάρχου. Ἐν τέλει τοὺς ταχυδρομικοὺς σάκκους «ἐπέταξεν» εἰς τὰς φορηγίδας καὶ ἀνεχώρησε. Ὡς ἐληροφορήθημεν ὑπεβλήθησαν μνηύσεις κατὰ τοῦ πλοίαρχου τοῦ ἐν λόγῳ πλοίου ἐκ μέρους τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ταχυδρομείου Γυθείου καὶ τοῦ Λιμενάρχου.

Ἀναφέροντες τὰ περιστατικὰ ταῦτα δὲν ἀποκρύπτομεν τὴν ἀγανάκτησίν μας κατὰ τῶν δραστῶν, τῶν ὁποίων ἡ ὀβριστικὴ συμπεριφορὰ κατὰ τῶν συμπολιτῶν μας, ἡκιστα ἐξυπηρετεῖ τὸ γόητρον τοῦ τιμίου ἐμπορικοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ. Ἐὰν ὑπάρχωσιν, ὅπως πιστεύομεν, ὑπηρεσίαι ἀφομόδιαι νὰ πατάξωσιν τὰς αὐθαιρεσίας τῶν τοιούτων ἀνθρώπων, ἐπικαλούμεθα τὴν ἀρωγὴν των διὰ τὴν αὐστηράν καὶ παραδειγματικὴν τιμωρίαν των.

Μίαν ἀπάντησιν

Περιτλὴν εἰς γνώσιν μας ὅτι ἐν Ποταμῷ γίνεται εὐρεῖα συζήτησις μετὰ τῶν κατοίκων διὰ τὰ οἰκοδομικὰ ὑλικά τοῦ κατεδαφισθέντος κτιρίου τῆς Κοινότητος τὰ ὁποῖα ἐνῶ ἐδωρήθησαν εἰς

τὴν Κοινότητα μετεφέρθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τέως Προέδρου κ. Γεωργ. Κορωναίου. Δὲν νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ ἐπιτρέπεται ἡ ἐξακολούθησις τῆς συζητήσεως ταύτης τεινούσης εἰς τὴν δημοσίαν σκανδαλοφειδύλῃ ἀνεπιλήπτων προσώπων, διὰ τοῦτο καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔχωμεν μίαν ἀπάντησιν ἀπὸ μέρους τῆς Κοινότητος διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας.

Θλιβερὰ ἐπέτειος

Τὴν 19ην παρελθόντος μηνὸς Ἰανουαρίου συνεπληρώθησαν δύο ἔτη ἀπὸ τῆς ἀπαισίας τὴν ἀνάμνησιν ἡμέρας καθ' ἣν ὁ ἀγαθὸς καὶ ποῦλος **Χαράλαμπος Ἀρώνης** ἀπέθανε. Ὁ ἀδόκητος καί τραγικὸς θάνατός του ἐβύθισε τοὺς Κυθηρίους τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Ἀθηνῶν εἰς πένθος βαθύτατον, διότι ὁ ἀπελθὼν τοῦ ματαίου τούτου κόσμου ἀείμνηστος Χαράλαμπος ἀναμειγμένος εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς Κυθηραϊκῆς ζωῆς εἰργάζετο πάντοτε μετ' αὐτοθυσίας καὶ ἀσυνήθους ἀλτρουϊσμοῦ. Οἱ λεπτοὶ τρόποι του καὶ τὸ μειδιάμα του τὸ ὁποῖον ἀείποτε ἐκόσμει τὰ χεῖλη του, χεῖλη τὰ ὁποῖα διεστέλλοντο πάντοτε διὰ τὰς ποῦν τὸ καλὸ ἢ τὸν παρήγορο λόγο, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἦσαν τὰ χαρίσματα τὰ ὁποῖα ἐπέσυραν τὴν συμπάθειαν ὅλων τῶν συμπολιτῶν μας ἀνεξαιρέτως καὶ τὸν εἶχον καταστήσει ἀγαπητὸν. «Ὁ Κυθηραϊκὸς Κήρυξ» ἤθελε σημειώσῃ παράλειψιν ἐὰν τὴν θλιβεράν ταύτην ἐπέτειον ἀντιπαρεῖρχειτο ἐν σιωπῇ χωρὶς τὰ ἀπαραίτητα αὐτὰ λόγια ποῦ ἀποτελοῦν μνημόσυνο γιὰ τὴν εὐγενικὰ ψυχὴ ποῦ πρόωρα ἐπέταξε.

Ἡ Καινοτομία μας

Βελτιοῦντες συνεχῶς τὴν ὕλην τοῦ περιοδικοῦ μας ἀποβλέπομεν εἰς τὸν συνδυασμὸν τοῦ «τετραῦ» μετὰ τοῦ «φελίμου». Ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλον ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι μετὰ τὴν παγκόσμιον οἰκονομικὴν κρίσιν, μόνῃ ἡ γεωργία θὰ μείνῃ ἡ πηγὴ τῆς εὐτελείας διὰ τὸν κόσμον, καθιερώσαμεν καὶ γεωργικὴν στήλην ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ δίδωμεν πολυτίμους συμβουλὰς καὶ θὰ ὑποδεικνύομεν τρόπους διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν γεωργικῶν προϊόντων, ἐπὶ τῇ βάσει στοιχείων τὰ ὁποῖα εὐγενῶς παρεχομένησαν ἡμῖν παρὰ τῆς Ἀνωτάτου ἐταιρίας χημικῶν λιπασμάτων καὶ προϊόντων. Ἐπίσης ἀπὸ τοῦ φύλλου τούτου καθιεροῦμεν στήλην «Ἀλληλο-



Νέα από το Νησί

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΔΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΚΑΨΑΛΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

ΚΥΘΗΡΑ. Σεμνοπρεπής και επιβλητική ἐν τῇ ἀπλότητί της ὑπῆρξε καὶ ἐφέτος ἡ τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἰς Καψάλι κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων.

Τὴν 2 1)2 μ. μ. ὥραν τῆς ἡμέρας ταύτης κατόπιν κωδωνοκρουσίας ἤρχισαν συναθροισμένοι εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἑσταυρωμένου οἱ κάτοικοι τῆς Πόλεως καὶ μερικοὶ ἐκ τῶν πλησιεστέρων χωρίων παρὰ τὸν ἐπικρατοῦντα ἄσχημον καιρόν. Μετ' ὀλίγον πάντες οὗτοι μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ τὸν αἶδελ. Γεώργιον Πετρόχειλον κρατοῦντα τὸν Σταυρόν, ἐξεκίνησαν διὰ Καψάλιον ὅπου ἐφθασαν μετὰ ἡμίσειαν περίπου ὥραν. Ἐκεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ σηματοστολιστοῦ «μώλου» ἐψάλη ἡ ἀκολουθία τοῦ ἁγιασμοῦ μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἱερεὺς ἐβάπτισε τρεῖς τὸν Σταυρόν εἰς τὴν θάλασσαν κρατῶν αὐτὸν δεμένον μὲ κναυλεῦκους ταινίας καὶ ψάλλων τὸ «Ἐν Ἰορδάνῃ...» Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ ὁ μικρὸς Ἑμμ. Βέζος ριφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ἀνέσπυρεν τοῦτον.

Μετὰ ταῦτα ἡ πομπὴ μὲ τὴν αὐτὴν τάξιν ἐπέστρεψεν εἰς χώραν. Γραφικώτατον ἦτο τὸ θέαμα τῆς πορείας τῆς πομπῆς εἰς τὸν ἐλικοειδῆ δρόμον τοῦ Καψαλίου.

x.

ΤΕΣΣΑΡΟ ΚΟΝΘΗΜΕΡΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ ΤΟΥ ΣΠΥΡ. ΣΤΑΗ.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Σπυρ. Στάη ἐτελέσθησαν ἐν Κυθήροις μνημόσυνα τὴν 3ην Ἰανουαρίου. Εἰς τὴν χώραν καὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἑσταυρωμένου ἐψάλη ἐπιμνημόσυνος δέησις κατὰ τὴν ὁποίαν παρέστησαν οἱ ἐν Κυθήροις συγγενεῖς τοῦ Στάη πάντες οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως καὶ πολλοὶ χωρικοί, λόγῳ τῆς Κυριακῆς εὐρισκόμενοι εἰς χώραν.

Ἐπισημότερον καὶ πλέον ἐπιβλητικὸν ὑπῆρξεν τὸ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν—3ην Ἰανουαρίου—τελεσθὲν ἐν Ἀρτυμῶνι μνημόσυνον. Εἰς αὐτὸ πλὴν τῶν κατοίκων τῆς Κοινότητος Μυρτιδίων, ἡτις ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ μνημοσύνου, παρευρέθησαν πλὴν τῶν κατοίκων τῆς Κοινότητός της καὶ πλείστοι κάτοικοι

ἐκ τῶν πλησιεστέρων χωρίων. Ἀλλὰ καὶ ἐκ Χώρας μετέβησαν ἀρκετοὶ μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀειμνήστου Σ. Στάη κ. Ἰερώνυμος Στάης. Τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος καὶ τὴν ὅλην δρᾶσιν αὐτοῦ ἐξύμνησαν δι' ὥραίων καὶ συγκινητικῶν λόγων ὁ αἶδελ. Ἑμμαν. Λουράντος καὶ ὁ διδάσκαλος τῆς Κοινότητος κ. Κλεομ. Πετρόχειλος.

Μνημόσυνον ἐπίσης ἐτελέσθη καὶ εἰς Φατσάδικα κατὰ τὴν 3ην Ἰανουαρίου, εἰς τὸ ὁποῖον παρέστησαν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου καὶ πλείστοι ἐκ τῶν γειτονικῶν τοιούτων.

Κατὰ τὰς πληροφορίας μας δὲ καὶ εἰς ἄλλα χωρία ἐψάλησαν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μνημόσυνα, ἀλλ' ἀτυχῶς δὲν καταρθώσαμεν νὰ πληροφορηθῶμεν τὰ ὀνόματα καὶ τῶν χωρίων τούτων.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΤΩΧΟΥΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαράκοντα μέρους ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μακαρίτου Σ. Στάη ἡ ἐρ. χήρα του κ. Μαρίκα Σ. Στάη ἀπέστειλεν εἰς διαφόρους Κοινότητας τῆς Νήσου δραχμὰς τρεῖς χιλιάδας (3000) αἵτινες διανεμήθησαν εἰς τοὺς πτωχοὺς τῶν Κοινοτήτων τούτων.

ΕΠΙΔΙΟΡΘΟΥΝΤΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΚΑΨΑΛΙΟΥ

Κατόπιν συντόνων ἐνεργειῶν τοῦ «Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Κυθήρων» τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας ἐχορήγησε πίστωσιν εἴκοσι χιλιάδων (20.000) δραχμῶν διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τοῦ δρόμου Χώρα - Καψαλίου.

ΕΠΙΣΚΕΥΗ ΤΩΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΩΝ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ.

Τὸ Συνεργεῖον ἐπισκευῆς τηλεγραφικῶν καὶ τηλεφωνικῶν συγκοινωνιῶν, μετέβη εἰς Κύθηρα καὶ ἐπελήφθη τῆς πλήρους ἐπισκευῆς καὶ τακτοποιήσεως τῶν τηλεγραφικῶν καὶ τηλεφωνικῶν γραμμῶν τῆς Νήσου.

—Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΑΙΟΥ

Παρὰ τὰ προστατευτικὰ μέτρα τοῦ Κράτους τὸ ἔλαιον δοκιμάζει κρίσιν πρωτοφανή. Τοῦτο λόγῳ τῆς μεγάλης παραγωγῆς καὶ τῶν μικρῶν τιμῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ. Οἱ Κυθηριοὶ παραγωγεῖς ἐλαίου δὲν ἐννοοῦν νὰ διαθέσουν τὸ προϊόν των εἰς τόσον χαμηλὰς τιμὰς (17—17,50 κατ' ὅκταν ἐλευθερον Πειραιᾶ) ἐλπίζοντες ἀντιθέτως εἰς τὸ μέλλον. Καὶ πράγματι ὑπάρχει ἐλπίς ἀνατιμήσεως ἐκ τῆς ἐξαγωγῆς ἡ ὁποία θὰ γίνῃ 3500000 δακάδων ἐκ τῆς Κρήτης, Κερκύρας, Μυτιλήνης, Λευκάδος καὶ Ζακύνθου κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα. Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν αἱ τιμαὶ εὐρίσκονται εἰς τὰς 32 λίρας κατὰ τόννον τσίφ λιμένας πωλήσεως καὶ μὲ βάσιν δξύτης 5.

—ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΒΕΛΤΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ἐταιρία Μιχ. Ι. Μεγαλοοικονόμος καὶ υἱοὶ ἐν τῇ μερίμνῃ της τῆς διαρκoῦς βελτιώσεως τῶν ἐγκαταστάσεών της προέβη ἤδη εἰς τὴν κατασκευὴν μεγάλης ὑδατοποθήκης ἐκ beton armé χρησιμεύουσας εἰς τὸ ἐν Λιμῶνι Ἀγίας Ἀναστασίας ἐργοστάσιόν της. Ἡ χωρητικότης τῆς ὑδατοποθήκης ὑπολογίζεται εἰς 300000 δακάδας ὕδατος ὑπεραρκετοῦ διὰ τὴν κατεργασίαν τοῦ ἐλαιοκάρπου εἰς μίαν μεγάλην ἐσοδείαν τῆς περιφερείας Καραβά μέχρι Ποταμοῦ.

Ὁ κ. Γαβριὴλ Χάρος ἐπίσης ἤρξατο τῆς ἐγκαταστάσεως ἐργοστασίου Πυρηνελαιουργίας ἐγκαταστήσας ἤδη ἀτμολέβητα μετ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων μεταφερθέντα πρὸ ἡμερῶν διὰ τοῦ πετρελαιοκινήτου πλοίου τοῦ συμπολίτου κ. Ν. Μαζαράκη. Τὸ ἐργοστάσιον ὑπολογίζεται νὰ εἶναι ἔτοιμον ἐντὸς τοῦ ἔτους.—

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΕΙΣ ΑΓ. ΜΟΝΗΝ

Κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ βουλευτοῦ τῆς νήσου μας ἐνεκρίθη ἡ σχετικὴ δαπάνη διὰ τὴν τοποθέτησιν τηλεφώνων εἰς Ἀγίαν Μόνην καὶ Διακοφτίον, ἐντὸς δὲ τῶν ἡμερῶν ἀποστέλλονται τὰ ἀπαραίτητα ὑλικά καὶ οἱ στύλοι διὰ τὴν ἐγκατάστασιν.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΔΙΑΚΟΦΤΙΟΥ

Ἡ γέφυρα τῆς οδοῦ Διακοφτίου ἀπεπερατώθη μετὰ πυρετώδη ἐργασίαν. Διὰ τὸ ὑπόλοιπον τμήμα τοῦ δρόμου ἐνεκρίθη πίστωσις ἐκ δρ. 75000 παρὰ τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς, ἐντὸς δὲ τῶν ἡμερῶν θὰ προκηρυχθῇ δημοπρασία διὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ. Μέχρι τοῦ θέρους ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἔχει δοθῇ εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ κοινοῦ ὁλόκληρος ὁ δρόμος Διακοφτίου.

Η ΑΓΙΑ ΠΕΛΑΓΙΑ, ΥΠΟΤΕΛΩΝΕΙΟΝ

Καθ' ἃς ἔχομεν πληροφορίας, ὁ Τελωνὸς Πειραιῶς δι' ἐγγράφον του ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν Τελωνοσταθμάρχην Ἀγίας Πελαγίας ὅπως τῷ ὑποβάλλῃ στατιστικὴν τῆς ἐν γένει κινήσεως τοῦ σταθμοῦ του, ἵνα ἐξακριβωθῇ ἐὰν ἐκ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ δικαιολογεῖται ἡ προαγωγή τοῦ Τελωνειακοῦ Σταθμοῦ εἰς ὑποτελωνεῖον. Ἐκ παραλλήλου τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν δι' ἐγγράφον του πρὸς τὸν Τελωνοσταθμάρχην Ἀγ. Πελαγίας ἐγνώρισεν ὅτι δύναται οὗτος νὰ ἐκδίδῃ πάσης φύσεως Τελωνειακὰ ἐγγράφα.

ΑΠΟΒΑΘΡΑ ΕΙΣ ΑΓ. ΠΕΛΑΓΙΑΝ

Ὁ Τελωνοσταθμάρχης Ἀγ. Πελαγίας δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὸ ὑπουργεῖον οἰκονομικῶν ἐξήτησε τὴν ἐγκρίσιν δαπάνης διὰ τὴν κατασκευὴν ἀποβάθρας εἰς Ἀγίαν Πελαγίαν.

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
ΚΑΡΑΒΑ

Τὴν 10 τρέχοντος μηνὸς ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους ἐορτάζει ὁ ἐν Καραβᾷ τῆς νήσου μας φερώνυμος ναὸς.

Διὰ πρώτην φοράν ἐφέτος, τὴν ἐπέτειον τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους θὰ γνωρίσωμεν εἰς τὰ πέριξ χωρία οἱ κώδωνες τοῦ ναοῦ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ ἐπιβλητικοῦ νέου κωδωνοστασίου, τὸ ὁποῖον κατεσκευάσθη ἐσχάτως.

Παραπλεύρως δημοσιεύομεν εἰκόνα τοῦ ναοῦ εἰς τὴν ὁποίαν φαίνεται καὶ τὸ νέον κωδωνοστάσιον, ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ ὁποίου εἵμεθα βέβαιοι θὰ ἀφήσῃ ἐκθαμβὸν τὸν ἀναγνώστην διὰ τὰ ἐπιτελούμενα ἔργα ἀθροῦς ἐν Καραβᾷ. Ἡμεῖς ἀποδίδοντες τὴν ὀφειλόμενην εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς ἀόκνους ἐργάτας τῶν ἐκπολιτιστικῶν ἔργων, ἐκφράζομεν καὶ πάλιν τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπιτροπὴν, ἀποτελουμένην ἐκ τῶν κ. κ. Δημ. Κρίθαρη, Φωτίου Σουρή καὶ Δημ. Τζωρτζοπούλου, διὰ τὴν ὁποίαν προσπάθειαν τὴν ὁποίαν ἐπραγματοποίησαν ἐκ τῶν πενιχρῶν εἰσπράξεων τοῦ ναοῦ.

ΑΓΟΡΑ ΚΥΘΗΡΑΪΚΟΥ
ΠΛΟΙΟΥ

Ὅπως ἐγράφομεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας, ὁμᾶς κεφαλαιούχων Κυθηρίων ἀπεφάσισεν τὸ ἀγορὰν ἀτμοπλοίου τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν ἀχρήστευσιν τῶν ἤδη ἐκτελούντων τὴν συγκοινωνίαν τῆς νήσου μας πλοίων «Νικόλαος Κ.» καὶ «Δακωνία» θ' ἀναλάβῃ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς συγκοινωνίας Πελοποννήσου καὶ συνεπῶς καὶ τῆς νήσου μας.

Καθ' ὅσον τὸν παρελθόντα μῆνα πλείστα ἐγένοντο διαβήματα πρὸς ὀρισμένους ἰδιοκτήτας πλοίων, πλὴν αἱ διαπραγματεύσεις ἐναυάγησαν διότι τὰ ἐν Ἑλλάδι πρὸς πώλησιν πλοία, εἰδόντες εἰς πολὺ μεγάλας τιμὰς. Κατόπιν τούτου ἀντιπρόσωποι τῶν κεφαλαιούχων συμπολιτῶν μας ἀνχωροῦν ἐντὸς τοῦ τρέχοντος μηνὸς δι' Ἀγγλίαν πρὸς ἀγορὰν ἐκεῖθεν πλοίου.

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κυθηραϊκῆς Ἀδελφότητος Πειραιῶς κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 27 Ἰανουαρίου, συνεζήτησε ἐπὶ τοῦ θέματος

τῆς ἐνώσεως τῶν Σωματείων μας. Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν γνώμων ἀπεφασίσθη ὅπως δι' ἐγγράφου τῆς Κυθηρ. Ἀδελφότητος παρακληθῶσιν τὰ συμβούλια τῶν λοιπῶν σωματείων καὶ προβῶσιν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ καταστατικοῦ μετὰ δὲ ἀποσταλῇ τοῦτο ἑτοιμὸν εἰς τὴν Ἀδελφότητα διὰ τὰς ἐπενεχτέας τυχόν συμπληρώσεις ἢ διορθώσεις.

ΝΕΑ ΚΥΘΗΡΑΪΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἐπληροφορήθημεν ὅτι κατ' αὐτὰς πρόκειται νὰ κυκλοφορήσῃ καὶ νέα Κυ-

πρῶτος Δημορχικὸς πᾶρεδρος ἐν Πειραιεῖ, ἐκτίθεται ὡς υποψήφιος δήμαρχος Πειραιῶς διὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς πρὸς ἀνάδειξιν δημάρχου. Ἐλπίζεται ὅτι διὰ τὸν Κυθηρίον τοῦτον υποψήφιον, οἱ συμπολίται μας εὐχαρίστως θὰ διαθέσωσι τὴν ψήφον των.

Η ΓΕΝ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΚΑΙ Η ΧΟΡΟΕΣ-
ΠΕΡΙΣ ΤΟΥ ΚΥΘΗΡΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕ-
ΣΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Κυθηραϊκοῦ Συνδίσμου Ἀθηνῶν συνελθὼν εἰς συνεδρίασιν τὴν προ-
παραλειθοῦσαν Παρασκευὴν 22 Ἰανουαρίου, ἀπεφάσισεν τὴν σύγκλησιν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, διὰ τὴν 7 Φεβρουαρίου μεθ' ἑτάματα
1) Ἀρχαιρεσίας διὰ τὴν ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ
2) Ἀπολογισμὸν τοῦ λήξαντος ἔτους

Ἐπίσης κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀπεφάσισεν ὅπως καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος δοθῇ ἡ χοροεσπερὶς τοῦ Κυθηραϊκοῦ Συνδέσμου εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ξενοδοχεῖον «Ἀκροπόλ».

Ἡ ἡμέρα τῆς χοροεσπερίδος θ' ἀνακοινωθῇ διὰ τοῦ τύπου.

ΔΙΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

Θὰ εἵμεθα, ἀσφαλῶς, ἀσυνεπεῖς πρὸς ἑαυτοὺς καὶ τὸ πρόγραμμά μας τὸ ὁποῖον θεωροῦμεν ὡς συμβόλαιον μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν μας, ἐὰν ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης δὲν ἀπονέμομεν τὸν ὀφειλόμενον ἐπαινον πρὸς τὸν βουλευτὴν τοῦ τόπου μας κ.

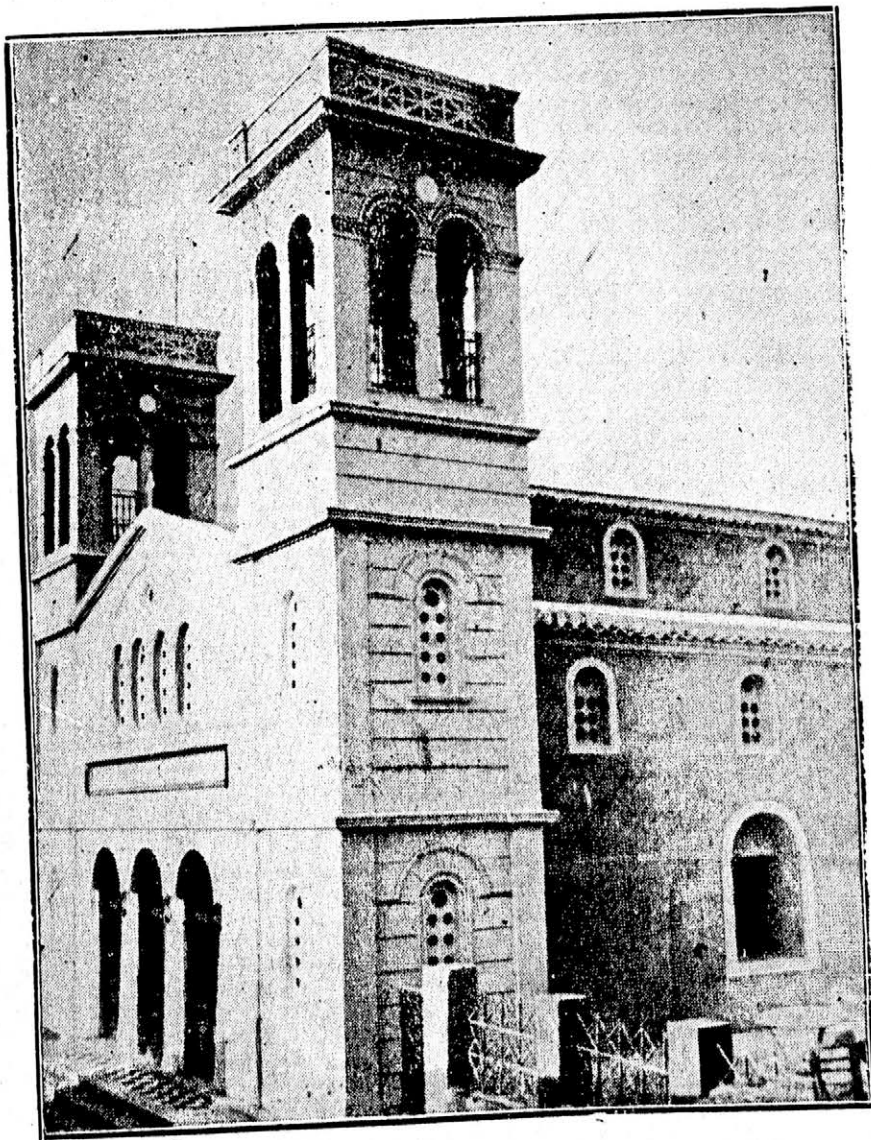
Ο Ναὸς τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους ἐν Καραβᾷ

θηραϊκῇ Ἐφημερίδι ὑπὸ τὸν τίτλον «Κυθηραϊκῇ Ἐνωσις» καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀξιολύτου κ. Δημητ. Καρούδη, ἔχοντες τὴν πεποίθησιν ὅτι μία νέα ἐφημερὶς εἶναι καὶ νέα δύναμις ἐπ' ἀγαθῶ τῶν συμφερόντων τῆς νήσου μας ἀισθανόμεθα εὐκρινῆ χαρὰν ἀναμένοντες μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως τὴν ἐμφάνισιν τῆς νέας συναδέλφου εἰς τὸν τίμιον δημοσιογραφικὸν ἀγῶνα.

ΚΥΘΗΡΙΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁ Συμπολίτης κ. Σπυρ. Μεγαλοεικονόμος κτηματίας καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν

Π. Τσιτσιλιαν διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς νήσου μας προσπάθειάς του. Ὡς ἀνηγγέλθη διὰ τῶν ἐτέρων δύο κυθηραϊκῶν ἐφημερίδων κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ βουλευτοῦ μας ἐνεκρίθησαν δραχμαὶ 180.000 διὰ τὰ σχολεῖα τῆς νήσου μας. Ἡδη πληροφορούμεθα ὅτι ἐνεκρίθησαν ἑτεροι δραχμαὶ 15.000 διὰ τὸ σχολεῖον Ἀντικυθήρων καὶ δραχμαὶ 10.000 διὰ τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον Κυθήρων. Οὕτω δι' ἅπαντα τὰ σχολεῖα ἐνεκρίθησαν κονδύλια, πλὴν τῶν τοῦ Καραβᾷ διὰ τὰ ὁποῖα ἡ Κοινότης μὴ ἔχουσα ἀνάγκην χρημάτων οὐδὲν ἐζήτησε.



Ο ΑΜΗΡ-ΑΛΗΣ

Τοῦ κ. ΧΑΡ. ΕΥΑΓ. ΚΡΙΘΑΡΗ

Ήτανε ἀπὸ τὶς παγερὲς ἐκεῖνες νύχτες τοῦ Φλεβάρη πὺν τὸ δυνατό κρῦο κάνει τὸ βράδυ τοὺς χωρικοὺς νὰ κλείνουνται στὰ σπήτια τοὺς ἀπὸ νωρὶς καὶ νὰ καταφεύγουνε στὴν κουζίνα γύρω ἀπὸ τὸ τζάκι πὺν λαμπουδιάζει ἡ φωτιά.

Σὲ πολλὲς γειτονιὲς ἔχουνε τὴ συνήθεια νὰ μαζεύνονται μετὰ τὸ δεῖπνο ποτε στοῦ ἐνοῦ, καὶ πότε στοῦ ἄλλου τοῦ σπήτι, γιὰ νὰ περνᾶνε τὶς ὥρες τοὺς πὺν εὐχάριστα μὲ ἱστορίες καὶ μὲ παραμύθια.

Κεῖνο τὸ βράδυ ἦτανε ἡ σειρά νὰ πᾶνε στὸ σπήτι τοῦ μπάριμπα τοῦ Γιώργη ν' ἀποσπερίσουνε. Καὶ εἶναι ἡ ἀλήθεια πὺς ὅλοι τοὺς πηγαίνανε μ' εὐχαρίστησι γιὰτὶ ὁ μπάριμπα Γιώργης ὁ καὶ μένος, ἦτανε τόσο καλὸς, κοσμογυρισμένος καὶ πολὺ ἔξυμνος, ἀφοῦ διάβαζε ἀπὸ τὰ νειάτα τοῦ καὶ ἐφημερίδες ἀκόμα. Εἶχε μάλιστα καὶ ἀρκετὰ βιβλία, ὅλα ἐκκλησιαστικά. Ἡ ἱερὰ Σύνοψις ποτὲ δὲν τοῦλειπε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ. Ἀλλὰ βράδυ τοὺς εἶχε διηγηθεῖ πολλὰς ἱστορίες ἀπὸ τῶν «Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία» ἕνα βιβλίον πὺν τὸ ἀγαποῦσε καὶ τὸ σεβότανε, γιὰτὶ εὗρισκε ὅπως ἔλεγε μέσα σ' αὐτό, τόσα καὶ τόσα θαύματα τοῦ Κυρίου, καὶ ὅλα ὁλόσωστα.

Ἦξερε κάθε φορὰ πὺς νὰ εὐχαριστῇ τοὺς γειτόνους τοῦ μὲ τὶς ἱστορίες πὺν τοὺς ἔλεγε, ἀφοῦ μάλιστα καὶ αὐτοὶ εἶχανε τὴν καλωσύνη νὰ ἔρχονται τόσο συχνὰ στὸ σπήτι τοῦ, μὴ πὺν δὲν μποροῦσε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὰ γεράματα νὰ πολυβγαίνει... καὶ μὲ τέτοιο καιρό!!

Τὰ ξύλα τριζοβολοῦσαν μέσα στὶς ῥοδινες γλῶσσες τῆς φωτιᾶς στὸ χαμηλὸ τὸ τζάκι. Δίπλα, τὰ παιδιὰ εἶχανε πιάσει θέσεις στὰ φρεσκοασπρισμένα πεζούλια τὰ στρωμένα μὲ κουρελοῦνες, καὶ οἱ μεγάλοι καθίσανε γύρω, ἄλλοι σὲ σκαμνιά καὶ ἄλλοι σὲ καρέκλες. Ὅλοι εἶχανε μαζεθεῖ—μονάχα ὁ μπάριμπα Κεράνης μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ ἀργοῦσανε λιγάκι ὅπου νᾶτανε ὅμως θὰ... φαινόντουσαν καὶ αὐτοί.

Ἡ θεία ἡ Δημητροῦ, ἦρθε νωρὶς νωρὶς μὲ τὴ νύφη καὶ τὸ ἐγγονάκι τῆς πὺν ὁ πατέρας τοῦ τ' ἄφησε ἀγέννητο γιὰ νὰ πᾶ ἡ Αὐστράλια, καὶ πὺν τώρα ἦτανε κοτζάμ παληκαράκι—ὁ θεὸς νὰ τὸ ζήσει—ὑστερὰ ἦρθε ἡ Ποθετὴ μὲ τὸ γυιὸ τῆς τὸ Ζαχαρία καὶ μὲ τὴν κουναῖδα τῆς τὴν Περσεφόνη, καὶ ἄλλοι, καὶ ἄλλοι, ... καμιά δωδεκαριά ὅλοι τοὺς, πὺν προτιμοῦσαν ἀπὸ τὸν ὕπνο τὴν ὁμορφὴ συντροφιά τῆς βεγγέρας.

Ἄν καὶ ἔκανε πολὺ κρύο ἐν τούτοις ὅλοι τοὺς ἦρθανε γιὰτὶ τὸ περασμένο βράδυ ὁ μπάριμπα Γιώργης τοὺς εἶχε ὑποσχεθεῖ πὺς θὰ τοὺς διηγότανε τὴν

ἱστορία τοῦ Ἀμηνγαλιῆ πὺν δὲν τὴν ἤξερε κανένας τοὺς, καὶ πὺν αὐτὸς τὴν εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν ἀγιοκοίμητο τὸν παπποῦ τοῦ, ὅπως ἔλεγε.

Μέσ' στὴν ὥρα ἦρθε καὶ ὁ μπάριμπα Κεράνης. Κουκουλωμένος ἀπὸ κορφή μὲ τὴν παλιὰ στρατιωτικὴ μανδύα τοῦ, βαστοῦσε τὸ φαναράκι τοῦ στὸ ἕνα χέρι καὶ στὸ ἄλλο τὸ χοντρὸ ῥοζιάρικο ῥαβδί τοῦ. Ἀπὸ πίσω τοῦ, ὄχότανε τυλιγμένη στὸν μποξά τῆς ἡ γυναῖκα τοῦ, μιά κοντοῦλα καὶ χοντρή χωρική, λογοῦ ἄλλὰ πολὺ καλή, πὺν τουρτουρίζε ἀπὸ τὸ κρύο τῆς καὶ χτύπαγε χιμῶ τὰ πόδια τῆς γρήγορα γρήγορα γιὰ νὰ ζεσταθοῦν.

— Μωρὲ σοῦ κάνει ἕνα κρύο ἀπόψε διαβολέμενο· εἶπε ὁ μπάριμπα Κεράνης ἀντὶ γιὰ καλησπέρα.

— Πουποῦ πουποῦ, λέει ἡ γυναῖκα τοῦ τὰ πόδια ξυλιάσανε. Ἄν βαστίξῃ αὐτὸ τὸ κακό, πάνε οἱ ἀμυγδαλιές, ὅλες θὰ τὶς κάρῃ.

— Ἄν εἶμαστε τυχεροὶ νᾶχουμε τὰ ἴδια τὰ περυσινά, εἶπε ὁ μπάριμπα Γιώργης κουνώντας τὸ κεφάλι τοῦ καὶ ἀφήνοντας τὸ κάτω χεῖλος πρὸς τὰ ἔξω σ' ἕνα χαρακτηριστικὸ μομφασμὸ ἀπαισιοδοξίας.

— Ὅλα νὰ τὰ περιμένῃς· λέει ὁ μπάριμπα Κεράνης βγάζοντας τὴ μανδύα τοῦ.

— Καὶ τί μποροῦμε νὰ κάνουμε; συνεπλήρωσε ἡ θεία ἡ Δημητροῦ. Τοῦ θεοῦ τὰ μεγαλεῖα!...

Ἐξω ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθεῖ ἄγρια καὶ σκοτεινὴ. Ὁ βορρᾶς ἐσφύριζε στὰ γυμνὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων τῆς αὐλῆς, καὶ ῥάντιζε τὰ κατὰ κλειστα παραθυρόφυλλα μ' ἕνα ψιλὸ χιονόνερο. Τὸ βοήθητό τοῦ ἄερα ἀκουγότανε μέσα στὰ δένδρα τῆς ῥεματιᾶς καὶ ἔφερνε πότε δυνατότερο καὶ πότε ἀσθενέστερο τὸ θόρυβο τοῦ νεροῦ πὺν καταρρακτοῦσε ἀπὸ τοὺς δυὸ καταρράκτες τὸν Κρωτηρὰ καὶ τὴν Κακόγλυστρα, πὺν ἔχουνε στὴν μέση τὴν ὁμορφὴ καὶ γραφικὴ συνοικία «Μαυρογιωργιάνικα».

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχανε ὅλοι βολεντεῖ τριγύρω στὸ τζάκι. Ἡ θεία ἡ Γιώργενα ἔφυγε κοντὰ τὴν καρέκλα πὺν ἦτανε φορτωμένη ἀπὸ τὰ πιάτα μὲ τὶς σταφίδες, τὰ σῦκα, καὶ τ' ἀφράτα τ' ἀμύγδαλα. Οἱ πὺν ἡλικιωμένοι τραβοῦσανε καὶ ἀπὸ κανένα ποτηράκι τσίπουρο, ἔτσι γιὰ νὰ ζεσταθοῦνε καλλίτερα ὅπως λέγανε. Ὑστερὰ, ἀφοῦ δὲν βρῖσκανε νὰ ποῦνε κανένα ἄλλο νέο τῆς ἡμέρας, βάσανε τὶς παλάμες τοὺς ἀπέναντι στὴ φωτιά καὶ τρίβανε τὰ χέρια τοὺς γιὰ νὰ ζεσταθοῦν πὺν γρήγορα.

— Ἐ, μπάριμπα Γιώργη!! εἶπε ὁ γυιὸς τῆς Ποθετῆς ὁ Ζαχαρίας· ἀπόψε θὰ μᾶς πῆς τὴν ἱστορία τοῦ Ἀμηνγαλιῆ. Μὴν τὸ ξεχνᾶμε.

— Δίχρη ἔχετε παιδιά· δὲν ἦρθε λόγος κανένα βράδυ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία αὐτὴ τοῦ χωριοῦ μας. Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολὺ λίγοι ἀπὸ τοὺς χωριανούς μας τὴν ξέχουνε γιὰτὶ δὲν τὴν διαβάσανε ἀπὸ πονθενά. Ἐμένα μοῦ τὴν εἶχε διηγηθεῖ ὁ ἀγιοκοίμητος ὁ παπποῦς μου ἕνα βράδυ πὺν ἀποσπερίζαμε σὺν ἡμῶν μιὰ μικρὸ παιδί, καληῶρα σὺν ἀπόψε.

Ἦτανε πρόθυμος ὁ καὶ μένος ὁ μπάριμπα Γιώργης νὰ τοὺς διηγηθῇ τὴν ἱστορία, ἀλλὰ περίμενε πρῶτα νὰ τελειώσουν οἱ ἄλλοι γιὰ ν' ἀρχίσῃ μετὰ ἐκεῖνος, γιὰτὶ ὅλα καὶ ὅλα, ἦτανε καλὸς ἄλλὰ εἶχε καὶ μιὰ ἰδιοτροπία. Δὲν ἤθελε κανεὶς νὰ τὸν διακόψῃ ὅσο μιλοῦσε αὐτός. Καὶ τὴν ξέρανε τὴν ἰδιοτροπία τοῦ αὐτὴ ὅσοι τὸν κάνανε παρέα, καὶ πάντα προσέχανε νὰ μὴ τὸν δυσαρεστοῦνε.

* *

Πᾶνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε—ἀρχίζε τὴν ἱστορία τοῦ ὁ μπάριμπα Γιώργης—πρὶν, πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ ἐπανάστασι τοῦ εἰκοσιένα ἔγινε αὐτὸ πὺν θὰ σᾶς διηγηθῶ.

Τὴ βοῦση τοῦ Ἀμηνγαλιῆ ὅλοι βέβαια τὴν ξέρετε. Πάνω ἀπ' αὐτὴν λίγα μέτρα δὲν εἶναι κατὰ χαλάσματα; Κάπτε τὰ παλιὰ ἐκεῖνα χρόνια, μέσα καὶ κάπου στὰ σημερινὰ χαλάσματα, ἦτανε ἕνα ὁμορφοποιημένο σπητιάκι μέσα στὰ πλατάνια καὶ στὶς λυγαριές. Ἐκεῖνο τὸ ἔργο εἶχε διαλέξει γιὰ κατοικία τοῦ καὶ ἐκεῖ ἔχτισε τὸ σπήτι τοῦ στὶς πρασιναδὲς καὶ στὰ νερά, ὁ γυιὸς τοῦ πασᾶ τοῦ Τούρκου πὺν διοικοῦσε τὴ μεγάλη στεργιά, τοποθετημένος ἀπὸ τὸ μεγάλο τοῦ τὸν ἀφέντη τὸ Σουλτάνο. Τὸ πολυπαθημένο τὸ νησάκι μας, ἦτανε τότε στὴ δικαιοδοσία αὐτοῦ τοῦ πασᾶ. Αὐτὸς μάζανε τοὺς φόρους, αὐτὸς διοικοῦσε, αὐτὸς δικάζε, αὐτὸς ἔκανε ὅτι ἤθελε.

Ἐδῶ λοιπὸν ἔστερνε γιὰ ἀντιπρόσωπο τοῦ τοῦ γυιὸ τοῦ πὺν τὸν λέγανε Ἀμην—Ἀλῆ, μιὰ ἡ δυὸ φορές τὸ χρόνο γιὰ νὰ μαζεύῃ τοὺς φόρους νὰ ποῦμε. Ἐκεῖνος ἔχτισε τὸ δικό τοῦ τὸ σπήτι ἐκεῖ πὺν σᾶς εἶπα, καὶ ὅταν δὲν ἔμενε στὴ Χώρα, ὄχότανε καὶ καθότανε στὸν Καραβά. Θάτανε πολὺ ῥομαντικὸς ὅπως φαίνεται γιὰ νὰ προτιμᾷ τὸ χωριὸ μας τοὺς δυὸ ἢ τρεῖς μῆνες τοῦ χρόνου πὺν τοὺς πέρανε στὸ νησί. Καλλίτερα ὅμως θὰ ἦτανε νὰ τοῦλειπε τέτοια προτίμησι, γιὰτὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτανε σκληρὸς καὶ ἤθελε ἀπὸ τοὺς ὑποδούλους κατοίκους τοῦ χωριοῦ μας, νὰ πέραν ὅλο τοὺς τὸ βιός. Τοὺς ἔστερνε νὰ δύναντο νὰ ποῦνε νύχτα μέρα, νὰ μὴ κἀθωνται οὔτε Κυριακὴ οὔτε σκόλη. Δὲν ξέρανε οἱ ἄνθρωποι ὅσο καιρὸ ἔ-

μενε αὐτὸς ἐδῶ τί θὰ πῇ ἐκκλησία, φονέονταν καὶ νὰ μιλήσουνε. Ὅταν βρισκόντουσαν δυὸ μαζί ὕστερα ἀπὸ τὸ «καλήμέρα» ἂν θέλανε νὰ λέγανε καὶ καμιὰ κουβέντα, κυττάζανε δεξιά, ἀριστερά, ὀλουστά, μήπως ἦτανε κανένας ἀνθρώπος τοῦ Ἀμῆρ καὶ τοὺς προδῶνε ὕστερα μιλούσανε σιγὰ σιγὰ, πὺν μόλις ἀκούγε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ναι ἀγαναχτούσανε μαζί του, ἀλλὰ καὶ τί μποροῦσαν νὰ κάνουνε; — «Ἄς κάνανε κι' ἄλλοιὼς οἱ κακόμοιροι... πὺν κείνος εἶχε βλέπει ἀνθρώπους δικούς του, τοὺς σπιούνους, πὺν τοῦ τὰ λέγανε ὅλα, κι' αὐτὸς πὺν ἦτατε φοβιτισίρης κ' ἔτρεμε γιὰ τὴ ζωὴ του τὰ πιστεῦσε, καὶ ὅσους ὑποπευότανε τοὺς ἔστρενε ἀμέσως δέμένους καὶ τοὺς ἔριχνε στὴ φυλακὴ πὺν ἦτανε τότε στὸ κάστρο τῆς Χώρας.

Ἔτσι κάθε χρόνο ὅταν ὁ καιρὸς πλησίαζε πὺν θὰ ἔχότανε ὁ καταραμένος ὁ Τοῦρκος—ὅπως τὸν λέγανε—γιὰ νὰ κἀνὴ τὴν περιοδεία του καὶ νὰ μαζέψῃ τοὺς φόρους, ὅλοι στὸ χωριὸ παρακαλούσανε νὰ τὸν βρῇ κακὸ στὸ δρόμο καὶ νὰ μὴ σώσῃ νὰ ὀθῇ.

Καμιὰ φορὰ πάνω στὸ θῆμό τους λέγανε καὶ καμιὰ βεργιὰ κουβέντα ἔτσι ἀναμεταξύ τους ὅμως καὶ μασουλίστῃ, γιατί δὲν ξέρεις... καὶ οἱ τοῖχοι καμιὰ φορὰ ἔχουνε αὐτιά. Πόσες φορὲς πολλοὶ ἀπὸ δαύτους δὲν πλερώσανε τίς ἀμαρτίες τῆς γλώσσας του!!

Μάλιστα ὁ Γιώργης, ἕνας φαμελιάρης ἀνθρώπος πὺν τὸ σπῆτι του ἦτανε λίγο πὺν πάνω ἀπὸ τοῦ Ἀμῆρ, ἀγαναχτούσε πολλές φορὲς πὺν ἔβλεπε τίς στερήσεις τοῦ σπῆτιοῦ του ἐξ αἰτίας τοὺς φόρους, καὶ ἔλεγε καμιὰ κουβέντα ἔτσι σὰ φοβέρα νὰ ποῦμε κατὰ τοῦ ἀντίχριστου τοῦ Ἀμῆρ—Ἀλῆ.

Τὸν ξέρανε ὅλοι τὸ Γιώργη πὺν ἦτανε γερός καὶ τίμιος δουλευτής καὶ εἶχε καὶ πὺν πολὺ θάρρος πὺν τῷχε πλερώσει ὅμως, ὅχι μιὰ καὶ δυὸ, μὲ φυλακὴ καὶ μὲ ξύλο ἀπὸ τὸν αἵτιμα τὸν Ἀλῆ.

Δουλεύανε οἱ δυστυχισμένοι ὅλο τὸ χρόνο γιὰ νὰρχεται μετὰ ὁ ἀντίχριστος, καὶ νὰ τοὺς παίρνῃ τὸ αἷμα του. Μὰ ἔννοια σου δά, καὶ «ὁ Θεὸς ἀργεῖ μὰ δὲν ἀλῆσμονεῖ»—πὺν λέει ὁ λόγος.

Ἦτανε μέρες λαμπρῆς· μέρες χαρμόσυνες γιὰ τοὺς χριστιανούς πὺν γιορτάζανε τὴν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου γεμάτοι ἀπὸ ἐλπίδες καὶ ὄνειρα γιὰ τὴν ἀποχρησι τῆς λευτεριάς τους. Ψάλλανε ὅλοι οἱ χριστιανοὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» καὶ τὸ «ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθῇ τὸν ἐχθροὶ αὐτοῦ».. Καὶ σ' ὅλων τίς καρδιὰς ἡ βεβαιότητα τῆς κατα-

στροφῆς τῆς Τουρκίας πὺν ἦτανε ἐχθρὸς καὶ τῆς θρησκείας μας, στάλαζε τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐλπίδα.

Ὁ Ἀμῆρ Ἀλῆς εἶχε ρθεῖ πρὶν λίγες μέρες ἀλλὰ εἶχε πάει περιοδεῖα σ' ἄλλα χωριά τοῦ νησιοῦ μὲ τὸ ὄραϊο του τὸ σταχτὶ ἄλογο πὺν εἶχε φέρεϊ μαζί του αὐτὴ τὴ φορὰ. Στὸν Καραβᾶ, τὸν περιμένανε σήμερα αἴριο, πὺν θὰ ὀχότανε τελευταῖα πὰ, γιὰ νὰ καθήσῃ στ' ὠμορφο τὸ σπιτάκι του.

Μιὰ ἀπὸ τῆς γιορτινῆς αὐτῆς μέρες πὺν οἱ χωριανοὶ εἶχανε πάει πρῶτ' πρῶτ' στὴν ἐκκλησίᾳ, βγῆκαν ἀναστατωμένοι καὶ τρομαγμένοι. Κάποια εἶδησι εἶχε διαδοθεῖ, κάτι τρομερὸ καὶ ἐκπληκτικὸ συνέβαινε, πὺν τοὺς ἔκανε ὅλους ἄνω κάτω, πὺν τοὺς τρώμαζε γιὰ τίς συνέπειες, ἀλλὰ πὺν κατὰ βάθος ὅμως τοὺς

δυὸ μπροστὶνὰ του τὰ πόδια. Φαίνεται πὺς παραπάτησε κειδὰ στὴν κακοτοπία γρεμίστηκε μέσα στὸ λαγκάδι καὶ σκότωσε τὸ γρουσουζὴ τὸν Ἀμῆρ Ἀλῆ. Ἀπὸ τότε οἱ χωριανοὶ δώσανε στὸ μέρος ἐκεῖνο τ' ὄνομα τοῦ Τοῦρκου, καὶ γι' αὐτὸ ὡς τὰ σήμερα τὸ λέμε, Ἀμηνγκι-λῆ.....

—Ἐ! δοξάζω σε Θεὲ μου... Εἶδες πάλι; ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἄφησε τὸν κακοῦργο: εἶπε ἡ γυναῖκα τοῦ μπάριμπα Κεράνη καὶ σταυροκοπήθηκε.

—Μὴ βιάζοσαστε, τὴ διέκοψε ὁ μπάριμπα Γιώργης. Ἐχω κι' ἄλλα ἀκόμη νὰ σᾶς πῶ δὲν ἐτελείωσα.... Ἀμ δὲ μείνανε οἱ κακόμοιροι οἱ χωριανοὶ μας ἔτσι, Αὐτοὶ τὰ πληρώσανε πάλι γιατί ὑποπευθῆκανε οἱ Τουρκικὲς ἀρχὲς ὅτι εἶχε γείνει ἐγκλημα, καὶ πιάσανε ἔτσι

στὴν τύχη μερικὸς, —εἶπει δὲν ἔφταιγε κανένας— γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσουνε.

Ὅπως καταλαβαίνετε, πρῶτος μέσα σ' αὐτοὺς ἦτανε ὁ κακομοῖρος ἐκεῖνος ὁ Γιώργης πὺν σᾶς ἔλεγα προτιήτερα. Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ τὸν πήρανε αὐτόνε καὶ τέσσερης πέντε ἄλλους καὶ πήγανε καὶ τοὺς κρεμάσανε στ' Ἀνάπλι. Ἡ οἰκογένεια ὅμως τοῦ Γιώργη δυστυχῶς ἀφρὸ σκοτώσανε τὸν προστάτη της καὶ ὅλοι πὰ συνηθίσανε καὶ τὴν λέγανε: ἡ οἰκογένεια τοῦ μαύρου τοῦ Γιώργη, τοῦ μαύρου τοῦ Γιώργη...σιγὰ σιγὰ λοιπὸν, τῆς ἔμεινε αὐτὸ τὸ ἐπίθετο καὶ τὰ παιδιὰ του λεγόντουσαν πὰ Μαυρογιωργήδες. Τὰ χωράφια δὲ καὶ τὰ σπῆτια τοῦ μαύρου τοῦ Γιώργη πήρανε κι' αὐτὰ τὸ



Τὸ Λαγκάδι τῆς Σπηλιᾶς τοῦ Καλῆμου (ἔκω ἀριστερὰ ἡ εἰσοδος)

(Φωτογραφία τοῦ Καθηγητοῦ κ. Πετροχειλὸν διὰ τὸ ἐκδοθησόμενον Δελτίωμα τοῦ Γεννασιάρχου κ. Σπιν. Στάθη)

εὐχαριστοῦσε. Συζητούσανε μαζεμένοι παρῆες, παρῆες, στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας καὶ στοὺς δρόμους γιατί παντοῦ εἶχε διαδοθεῖ πὰ τὸ τί συνέβαινε. Ἀλλοὶ τρέχανε στὰ σπῆτια τους μὰ οἱ πὺν περιέργοι τραβούσανε κατ' ἐνθεῖαν γιὰ τὸ σπῆτάκι τοῦ Ἀμῆρ-Ἀλῆ. Οἱ γυναῖκες, κι' αὐτὲς τρέχανε γιὰ τοὺς ἀνδρες τους γιατί προτιμούσανε νὰ μὴν τοὺς ἀφίσουνε βῆμα ἀπὸ κοντὰ τους τέτοιες ὥρες.

—Τὶ εἶχε συμβῇ λοιπὸν μπάριμπα Γιώργη; διέκοψε ἡ λογοῦ ἡ Κεράνενα πὺν ἀνυπομονοῦσε νὰ μάθῃ.

—Λοιπὸν συνέχισε ὁ μπάριμπα Γιώργης, ἐκεῖ ἀκριβῶς πὺν εἶναι σήμερα τὰ δυὸ γεφύρια, στὴ ρίζα μιανῆς λιγαριᾶς πάνω στὰ χόρτα καὶ στὶς πέτρες, βρήκανε σκοτωμένο τὸν Ἀλῆ.... Εἶχε μιὰ πληγὴ στὸ μελίσγι, καὶ τὸ αἷμα πὺν βγῆκε ἀπ' αὐτὴν εἶχε βάψει κόκκινο τὸ νερὸ τοῦ λαγκαδιοῦ. Λίγα μέτρα πὺν πέρα ἀγκομαχοῦσε τ' ἄλογό του μὴ μπροῶντας νὰ σηκωθῇ γιατί εἶχε σπασμένα τὰ

ἴδιο ὄνομα πὺν διατηροῦνε ἀκόμη. Αὐτὰ λοιπὸν εἶναι τὰ σημερινὰ «Μαυρογιωργιάνικα».

Καὶ γιὰ νὰ τελειώσω, ἐξακολούθησε ὁ μπάριμπα Γιώργης γελαστός κ' εὐχαριστήμενος πὺν ἔβλεπε ὅλους νὰ τὸν ἀκούουνε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, θὰ σᾶς πῶ καὶ μιὰ μαντινάδα. Ἐπειδὴ ἐξακολουθούσανε στὸ ἴδιο σπῆτι νὰ μένουνε Τοῦρκοι πολλὰ χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ σκοτωμὸ τοῦ Ἀμῆρ-Ἀλῆ καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ εἶχανε γιὰ πολὺ ἐπικίνδυνον, γι' αὐτὸ οἱ χωριανοὶ μας τὸ λέγανε... Μπουμπουροφωλέα καὶ οἱ λιγερὲς τοῦ χωριοῦ τραγουδοῦσανε:

Εἰς τὰ Μαυρογιωργιάνικα

τὴ μπουμπουροφωλέα

μὲ μάλωσε ἡ μάνα μου

νὰ μὴν περάσω πλέα.

Πάνε τόσα χρόνια ἀπὸ τότε ἡ ἱστορία τοῦ Ἀμηνγκιλιῆ ξεχάστηκε, ἡ μαντινάδα ὅμως αὐτὴ σώζεται, καὶ τραγουδιέται ἀκόμη ὡς τὰ σήμερα.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΕΥΑΓ. ΚΡΙΘΑΪΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ «ΚΥΘΗΡΑΪΚΟΝ ΚΗΡΥΚΑ»

(ΣΣ) Ὁ «Κυθηραϊκὸς Κήρυξ» θεωρεῖ ὑποχρέωσίν του νὰ καταχωρήσῃ τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν τοῦ ἀξιότιμου κ. Παν. Στάθης γραφείας εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ δημοσιευθείσης ἐπιστολῆς ἐτέρου συνεργάτου. Οὕτω ἀπ' ἐνὸς ὁλοκληρουῦται ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἡ σκιαγραφία τοῦ ἀειμνήστου Στάθης ἀπ' ἐτέρου παρέχεται μία συγκριτικὴ μελέτη τῶν παλαιότερων πολιτικῶν πρὸς τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ τοιοῦτους. Τὸ κοινὸν ἦδη, ὅπερ ἄλλως ἔχει ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως σχηματίζει τὰς γνώμας του, θὰ κρίνῃ ἐπὶ τῶν ἐκατέρωθεν ἀναπτυσσομένων ἀντιλήψεων. Ὁ «Κυθηραϊκὸς Κήρυξ» τοῦτο μόνον ἔχει νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὸν ἀξιότιμον ἐπιστολογράφον μας κ. Στάθην ὅτι ἡ προστάθειά του νὰ στενεύσῃ τὴν ἐννοιαν μιᾶς φράσεως μας πρὸς ἄγρην ἐπιχειρημάτων ὑπὲρ τῆς ἀπόψεώς του ὑπῆρξε τὸ ὀλιγώτερον ἀτυχές. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τὴν νουσταλγίαν του πρὸς τὸν θεσμὸν τῆς μονομαχίας ἐλπίζομεν ὅτι ὁ ἀξιότιμος ἐπιστολογράφος μας λαμβάνων ποτὲ τὸ χρῆμα τοῦ πολιτευτοῦ παρὰ τῶν κληρονόμων τοῦ Στάθης δὲν θὰ ἀμελήσῃ εἰσερχόμενος τυχὸν εἰς τὴν Βουλὴν νὰ εἰσηγηθῇ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ τόσον ἐπιμόνως ἀξιουμένου παρὰ τῆς κοινῆς γνώμης ἐντίμου καὶ ἀξιοπρεποῦς θεσμοῦ!!!

Κύριε Διευθυντά,

Θ' ἀδικοῦσα τὴν νοημοσύνην τῶν ἀναγνωστῶν σας καὶ θ' ἀσεβοῦσα πρὸς τὴν μνήμην τοῦ Στάθης καὶ τῶν λοιπῶν πολιτικῶν τῆς ἐποχῆς του, τῶν κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν σας καθυστερημένων διὰ τὰς σημερινὰς ἀντιλήψεις — ἀπ' οὐ βέβαια ποτέ, οὔτε εἰς εἰδικὰ ἢ κοινὰ Δικαστήρια εἰσῆχθησαν διὰ καταχρήσεις ἢ ἄλλας τῶν Νόμων καὶ τῆς ἡθικῆς παραβάσεις καὶ πλούσιοι εἰσεληθέντες εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξῆλθον πτωχοὶ — ἐὰν ἀσχολούμενος μὲ τὸ εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Κυθηρ. Κήρυκος» ἀρθρον **«πάνω ἀπὸ τὰ πρόσωπα»** ἐπεφύρον ν' ἀναγρέσω τὰς μὲ ἀρκετὸν πάθος πολιτικὰς κρίσεις τοῦ ἀρθρογράφου. Σκοπὸς μου εἶνε νὰ πληροφορήσω τὸν ἐκλεκτὸν Ἀλεξανδρινὸν συνεργάτην σας, — ἡ δὲ τὴν ἀνωνυμίαν τοῦ ὁποίου δικαιολογία σας εἶνε ἀκατανόητος, ἀπ' οὗ ὡς ὁ ἴδιος τονίζει μὴ ὢν πολιτευόμενος οὐδὲ προτιθέμενος νὰ πολιτευθῇ, δὲν ἐκινδύνευε ἀποκαλυπτόμενος νὰ παρεξηγηθῇ ὡς ἐπιζητῶν ἰδίας πολιτικῆς ὠφελείας, — μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα δικαίως ἀγνοεῖ, ὡς ἀπουσιάζων ἀπὸ μακροῦ εἰς τὰ ξένα: καὶ τὰ ὁποῖα ἂν ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ προηγουμένως δὲν θὰ ἔγραφε τὸ ἀρθρον μὲ τὸ ὅποιον νὰ εἶνε βέβαιος, ὅτι μόνον τὸν ἐαυτὸν του καὶ ὅχι ἐκείνους μὲ τοὺς ὁποῖους ἀσχολεῖται ἡθικῶς.

Ἡ ἐποχὴ πού ἔδρασε καὶ διεκρίθη ὁ Σπύρος ὁ Στάθης, ἦτο πράγματι ἡ ἐποχὴ τῆς παλληκαριότητος, ἀλλὰ τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ὅχι τοῦ νταηλικιοῦ.

Ἡ ἐποχὴ πού πολιτευόμενοι καὶ Κυβερνῆται τοῦ Ῥωμέϊκου ἦσαν ὅχι ἡμιμαθεῖς τερτιπιτζήδες, ἀλλὰ γίγαντες εἰς μόρφωσιν, νοῦν, χαρακτηῖρα, ἡθικὴν

καὶ σεβασμὸν πρὸς τὴν λαϊκὴν κυριαρχίαν, ὡς ὁ Τρικούπης, ὁ Θεοτόκης, ὁ Ῥάλλης, ὁ Δραγούμης, ὁ Σκουλούδης, ὁ Γούναρης, ὁ Στραῦτος, ὁ Εὐταξίας, ὁ Πρωτοπαπαδάκης καὶ τόσοι ἄλλοι.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ πού πράγματι ἀνεβοκατέβαζαν τὰς Κυβερνήσεις οἱ ξυπόλυτοι τῆς ἀγορᾶς, δηλαδὴ ὁ λαὸς, καὶ ὅχι οἱ δικτάτορες καὶ οἱ εἰς ὀλίγους στρατιωτικὸς στηριζόμενοι ἐπαναστάται.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ πού οἱ Ὑπουργοί, τοὺς ὁποῖους ὑπαινίσσεται ὁ ἐκλεκτὸς Ἀλεξανδρινὸς συνεργάτης σας, μὲ τὰς μονομαχίας τῶν ἔκαναν σεβαστὴν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τῶν ὑπουργικῶν ἀξιοματίων καὶ τῶν ἀτόμων καὶ τὰς ὁποίας μονομαχίας μόνον ὅσοι δὲν ἐκτιμοῦν τίποτ' ἄλλο παρὰ τὸ πετσί τῶν μπορῶν ν' ἀποκαλοῦν ἀνόητες καὶ ἀνούσιες.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ πού οἱ πολιτευόμενοι δὲν ἦσαν ἀπλὰ νούμερα, ἀλλ' ἀφοῦ μετὰ μακροῦς καὶ σθεναροῦς ἀγῶνας εἰς τὴν Βουλὴν ἀνεδεικνύοντο καὶ ἐπεβάλλοντο, κατέκτων τὰ Ὑπουργικὰ ἀξιώματα καὶ τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ πού γινόμενοι Ὑπουργοὶ παρεσκεύαζαν ὄγκους ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας ἀνεμόρφωναν καὶ ἀνεδημιούργουν τὰς ὑπηρεσίας πού διηύθυναν.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ πού ἐπλούτιζαν ἀνιδιοτελῶς: τὴν χώραν μὲ ἔργα, τὰ ὁποῖα σήμερον ἐξυπηρετοῦν τὰς ἀνάγκας τῶν συμπολιτῶν τῶν.

Ἦτο τέλος ἡ ἐποχὴ πού μὲ πόνον νουσταλγοῦν ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν, ἀλλ' ἡ ὁποία παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτεῖ, χάρις εἰς τὰς διαφρημιζόμενας ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου σας νεωτέρας ἀντιλήψεις.

Διὰ τοῦτο δὲν ἔπρεπε νὰ ἀηδιάσῃ ὁ ἀρθρογράφος, δι' ὅσα οἱ μικροδιανοούμενοι θαυμαστικά τῆς παλαιᾶς αὐτῆς ἐποχῆς ἔγραψαν περὶ Στάθης καὶ τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν νὰ θεωρηθῶν κολακεῖαι, ἀπ' οὗ οἱ κόλακες μόνον ζωντανοὺς λιβανίζουν διὰ νὰ κερδίσουν εὐνοίας καὶ ἀμοιβὰς πού οἱ νεκροὶ δὲν μποροῦν νὰ τοὺς χαρίσων.

Καὶ διὰ νὰ μὴ θεωρηθῶ ὡς καταχρώμενος τῆς φιλοξενίας σας σταματῶ, ἀντιπαρερχόμενος καὶ τόσα ἄλλα καὶ ἰδίᾳ ὅσα κλαυθμηρίζει περὶ διαφύσεως τῶν οὐδέποτε γεννηθεισῶν λαμπροτάτων ἐλπίδων διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ σημερινοῦ βουλευτοῦ Κυθήρων, παρατηρῶν μόνον, ὅτι οὔτε ἐπαναστάτης τοῦ 1917 ὑπῆρξεν ὁ δυστυχισμένος, ὡς ἐπισήμως ἀπεκάλυψεν πρό τινος χρόνου ὁ Ἀγγλος διευθυντὴς τῆς μυστικῆς Ἀστυνομίας κατὰ τὸν πόλεμον, δημοσιεύσας πῶς καὶ παρὰ τίνων ἐγένετο ἡ εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα τοῦ 1916 προσχώρησις τῶν Κυθήρων, οὔτε ἐκλεκτὸς τοῦ τόπου, ἀπ' οὗ καὶ τὰ μωρὰ ἀκόμη

γνωρίζουν εἰς τί ὀφείλει τὴν εἰς δύο περιόδους ἐπιτυχίαν του.

Μὲ πολλὴν φιλίαν

Π. ΣΤΑΘΗΣ

Κύριε Διευθυντά,

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Κυθηραϊκὸς Κήρυξ», ἀναγράφων τὴν ἐδῆσιν τῆς κατὰ τὴν 21 παρελθόντος Δεκεμβρίου γενομένης εἰς τὸ ἐνταῦθα Κυθηραϊκὸν Ξενοδοχεῖον τὸ «Ἀττικόν», συγκεντρώσεως, περὶ τοῦ ὑποδεικτέου προσώπου ὡς διαδόχου τοῦ ἐκλιπόντος πολιτευτοῦ Σπ. Στάθης, ὑπέπεσεν εἰς παραλείψεις ὀφειλομένας ἀναμφιβόλως εἰς ἐσφαλμένας πληροφορίες. Παρευρεθεῖς εἰς τὴν συγκέντρωσιν αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας νὰ σᾶς γνωρίσω, ὅτι οἱ μὲν συνελθόντες πάσης τάξεως ἐκλεκτοὶ συμπολίται ὑπερβαίνοντες τοὺς 150, οὔτε θυελλώδως συνεζήτησαν, οὔτε εἰς τὰς γνώμας τῶν διηρέθησαν, οὔτε ἄνευ ἀποφάσεως διελύθησαν. Κοσμίως συζητήσαντες, παμφηρεῖ μὲν ἀπεφάσισαν τὴν διατήρησιν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀποθανόντος πολιτευτοῦ ἰδρυθέντος κόμματος, πρὸς συνέχισιν τῆς ἐδρευτικῆς διὰ τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα μας δράσεώς του, κατὰ μεγίστην δὲ πλειονοψηρίαν, περιλαμβάνουσιν τὰ 9)10 τῶν συνελθόντων, ἐξέφρασαν τὴν εὐχὴν, ὅπως παρακληθῇ ἡ οἰκογένεια Στάθης καὶ ὑποδείξῃ ἓν ἐκ τῶν μελῶν τῆς ὡς διάδοχον τοῦ ἀποθανόντος. Οἱ μεσηφίρσαντες, χωρὶς ν' ἀποκρούσῃ κατ' ἀρχὴν τοῦτο, διενύπωσαν τὴν γνώμην, ὅπως ἐκ παραλλήλων ἐξετασθῇ μήπως καὶ ἄλλος Κυθήριος θὰ ἠδύνατο ν' ἀναδειχθῇ διάδοχος.

Μὲ φιλικὴν ἐκτίμησιν

Π. ΣΤΑΘΗΣ

Δημοσιεύοντες ἀνωτέρω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀγαπητοῦ κ. Παν. Στάθης πρωτοεργάτου τῆς προεκλογικῆς κινήσεως διὰ τὴν ὑπόδειξιν διαδόχου τοῦ μακαρίτου Στάθης αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην, ἀπὸ σεβασμῶν τῶν τὴν ἀλήθειαν, νὰ μὴν ἀφήσωμεν αὐτὴν ἀσχολῆσθαι ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς δὲν ἀποκαθίσταται ἡ ἀλήθεια ἀλλ' ἀπεναντίας καταστρέφεται αὐτή. Ἐπαναλαμβάνομεν λοιπὸν ὅτι, κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν συμπολιτῶν μας εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ξενοδοχεῖον «Ἀττικόν» ἐγένετο θυελλώδης συζήτησις, καὶ οἱ συγκεντρωθέντες διελύθησαν χωρὶς καμμίαν ἀπόφασιν νὰ λάβωσιν: Ἐρωτῶμεν δὲ τὸν κ. Στάθην εἶναι ἢ δὲν εἶναι θυελλώδης ἡ συζήτησις ὅταν εὐρίσκαται εἰς τὴν ἀνάγκην ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου νὰ ζητήσῃ τὴν εἰς χαμηλότερον τόνον διεξαγωγὴν τῆς συζήτησεως διὰ νὰ μὴ βρῇ τὸν μετὰ τοῦ ἀπὸ τοῦς πελάτας του καὶ ἀπὸ τὴν ἀτυνομίαν: Ὑπάρχει ὁμολογία ὅταν συμπολίτης ἐκ τῶν προσελθόντων προκαλεῖ νὰ διαρεθοῦν εἰς δύο στρατόπεδα καὶ νὰ γίνῃ ψηφοφορία διὰ νὰ μετρήσουν τὰς δυνάμεις τῶν δύο ὁρισμένοι ὑποψήφιοι: καὶ ἐρωτᾶται ἀκόμη ἐλήφθη ἀπόφασις ὅταν μετὰ τὴν λύσιν τῆς συγκεντρώσεως ἀντὶ τοῦ προσώπου πού διὰ τὴν διαδοχὴν τὸν Στάθης ἀνεφάνησαν δύο ὑποψήφιοι, μὲ ἰδικὸν τῶν προγράμματι;

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΟΝΗΣ

Εὐχαρίστω; δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸ παρὰ τοῦ Δημοδιδασκάλου Βιαραδικῶν κ. Παν. Διακοπούλου ἀποσταλὲν ἡμῖν ἔγγραφον τοῦ Ἐπισκόπου Νικηφόρου Μόρμωρη ἐν ἔτει 1767 ἐξ οὗ προκύπτει τὸ ἱστορικὸν τῆς κτίσεως τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Μόνης.

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά

«Κυθηραϊκοῦ Κήρυκος»

Παρακαλῶ, ὅπως εὐαρεστούμενοι, δημοσιεύσῃτε τὸ ἐσώκλειστον ἱστορικὸν τῆς «Κτίσεως τῆς ἱερᾶς Μονῆς» τῆς Ἀγίας Μόνης», διότι δυστυχῶς πολλοὶ ἐλάχιστοι Κυθηριοὶ γνωρίζουν. Ἡ τιμὴ δὲ τῆς εὐρέσεως τοῦ ἱεροῦ καὶ θαυματουργοῦ Εἰκονιδίου, τοῦ εὐρεθέντος διὰ θαύματος, ἀνήκει εἰς τὸν εὐσεβῆ καὶ ἄκακον ποιμένα ἀειμνήστον Βρεττὸν Βιάρον καταγόμενον ἐκ τοῦ ἐνταῦθα χωρίου Βιαραδικῶν.

Με ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ἀντίγραφον ἐκ τοῦ Βιβλίου τοῦ ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ τούτῳ ὀφφικῷ εὐρισκομένου καὶ ἐπιγραφομένου **ΙΕΡΟΣ ΚΩΔΗΞ** τοῦ πανιερωτάτου καὶ λογιωτάτου Κυρίου Νικηφόρου Μόρμωρη Ἐπισκόπου Κυθήρων.

Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, ἐντιμότεροι ἄρχοντες, τίμοι οἰκοδεσπόται, τέκνα ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν ταπεινότητος, χάρις εἰη καὶ ἔλεος πᾶσιν ἡμῖν παρὰ Θεοῦ Παντοκράτορος, παρ' ἡμῶν δὲ εὐλογία καὶ εὐχὴ.

Εἰς τὸ ὅρος τὸ λεγόμενον Βουνὸν τῆς Ἀγίας Μόνης, ἐπειδὴ ἐκεῖ νὰ εὐρίσκειται ἓνα παλαιότατον ἑξωμόνιον, ἥτοι Ἐκκλησία πανενδόξου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Θεομήτορος, εἰς τὰς 23 τοῦ παρελθόντος μηνὸς Σεπτεμβρίου ἓνας υἱὸς τοῦ Βρετοῦ Βιάρου βοσκὸς προβάτων γυρεύοντάς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δύο πρόβατα, ὅπου ἔχασε, καὶ ἐνόμιζε νὰ τοῦ τὰ ἔκαψε τὸ ἀστροπελέκι, ὅπου τρεῖς ἡμέρας προτύτερα ἔπεσεν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, εὐρίσκειν εἰς ὀλίγον διάστημα ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν, ὁδηγούμενος ἀπὸ τοὺς φλογισμοὺς καὶ τὰς αἰθάλας τοῦ ἀστροπελεκίου, ἓνα μικρὸν παλαιὸς τετραγώνων σανίδιον, κείμενον μέσα εἰς

ἓνα σχοῖνον, εἰς τοῦ ὁποίου σανιδίου τὸ ἓνα μέρος εἶναι παλαιότατη ἡ θαυμάσιος εἰκὼν τῆς Παναγίας Θεοτόκου, καὶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος ἡ εἰκὼν τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Γεωργίου. Πλήρης ἐκπλήξεως ὁ νέος ἔλαβε τὸ ἱερὸν σανίδιον καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ Βρεττὸν, διηγήθη τὰ πάντα καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὸ σανίδιον, ὅστις μετ' ὀλίγον εἶπε τῷ αἰδεσιμωτάτῳ ἡμετέρῳ Οἰκονόμῳ τὸ θαῦμα, καὶ παρέδωκεν ὁμοῦ εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὸ ρηθὲν διπρόσωπον Εἰκόνιον μετὰ τῆς χάριτος τοῦ ὁποίου προσευχόμενος τῷ Ἀγίῳ Θεῷ καὶ τῇ Ἀειπαρθένῳ Μητρὶ Αὐτοῦ καὶ εὐλογῶν ἀσθενεῖς ἐθεράπευσε.

Ταῦτα τὰ τεράστια ἐκίνησαν καὶ ἡμᾶς καὶ ἐπήγαμεν εἰς τὸ βουνόν, ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον τῇ κ'. τοῦ παρόντος μηνὸς μετὰ τοῦ ρηθέντος αἰδεσιμωτάτου μας Οἰκονόμου καὶ τοῦ Ἡγουμέου τῆς Ἐπισκοπῆς μας, τοῦ Ἐπιτρόπου Καστρού, τοῦ πνευματικοῦ Νικολάου Ἀνδρονίκου, πολλῶν ἄλλων ἱερέων καὶ κοσμητῶν καὶ τοῦ πατρὸς τοῦ ἄνω ἐρημμένου βοσκοῦ· εἶδαμεν ἐμφανῶς τὰς αἰθάλας, τοὺς φλογισμοὺς καὶ τὰ ἄλλα ἀποτελέσματα τοῦ φοβεροῦ κεραυνοῦ, τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον εὐρέθη τὸ ἱερὸν σανίδιον καὶ ἐκαταλάβαμεν τὸ τέρας καὶ τὸ θαῦμα τῆς Θεοτόκου Παρθένου, ἔπειτα ἐλθόντες εἰς τὴν Ἀγίαν Μόνην εἶδαμεν ὅτι εἶναι παλαιότατη ἡ κτίσις καὶ τὰ ἐγκαταλείμματα τῶν κελίων καὶ τὰ ἐκδοχεῖα τοῦ νεροῦ εἰς τὸν τόπον ἄγριον· μᾶς ἐβεβαίωσαν ὅτι ἐκκαλαί ἦτο κοινόβιον μοναχῶν· ὁ καιρὸς ἔφθιψε τὴν κτίσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐξάλειψε τὰς εἰκόνας καὶ τὰ κελία. Ἀλλὰ τὸ θαῦμα, ὅπου διὰ τοῦ παρόντος ἡμετέρου ἀρχιερατικοῦ γραμματέως δημοσιεύομεν εἰς ὅλους τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς, θέλει διεγείρει εἰς τὰς καρδίαις αὐτῶν τὴν εὐλάβειαν ὅπου πρέπει εἰς τὴν Παναγίαν Παρθένον καὶ εἰς τὸν θαυματουργὸν Γεώργιον, ὥστε νὰ συντρέξουν ὅλοι ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ κατὰ δύναμιν καὶ νὰ βοηθήσουν διὰ νὰ ἀνακαινισθῇ ἡ αὕτη Ἀγία Μόνη, νὰ γίνουν αἱ εἰκόνες καὶ κανένα κελλίον, καὶ ὅτι ἄλλο εἶναι δυνατόν, καὶ τότε πρεπόντως νὰ θέσωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸν θαυμασίως εὐρεθὲν Εἰκονιδιον, νὰ συντρέξουν οἱ Χριστιανοὶ νὰ λαμβάνουν τὰς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς εὐεργεσίας τε καὶ τάσεις, καθὼς πανταχοῦ τὰς λαμβάνουν οἱ πιστῶς συντρέχοντες ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητον καὶ ἀδαπάνητον πηγὴν τῆς ἐλεημοσύνης τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας.

Διὰ τοιαύτην ἀνακαινίσιν ἐκατασκευάσε καὶ εἶναι ἔτοιμον ἓνα καμίνι ἀσ-

βέστι ὁ ρηθεὶς Βιάρος, καὶ διὰ τὴν πρέπουσαν ἐλεημοσύνην καὶ βοήθειαν ἔρχονται πρὸς τὴν ὑμετέραν Χριστιανικὴν διάθεσιν· οἱ τῶν χωρίων ἡμετέροι ἐπίτροποι μετὰ τὸ παρὸν ἡμέτερον συστατικόν· καὶ λοιπὸν ὅλοι ἐλεήσατε προθύμως καὶ πλουσιοπαρόχως διὰ νὰ λέγεσθαι καλλιεργοὶ Μονῆς Ἀγίας, νὰ ἐχητε βοήθειαν τὴν Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἥτις θέλει μεσιτεύσει αἰδίως πρὸς τὸν παρ' Αὐτῆς γεννηθέντα Υἱὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν νὰ σᾶς χαρίξῃ ὑγείαν, νὰ εὐλογῶνται οἱ κόποι σας καὶ τὰ γεννήματά σας, καὶ νὰ κληρονομήσητε τὴν αἰώνιον ζωὴν ἐν τῇ δόξῃ τοῦ ἐν Τριᾷδι Θεοῦ ἡμῶν, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἔλεος μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐπισκοπῆς ἔτει σωτηρίῳ ἀψῆς κατὰ τὴν κη. ἡμέραν τοῦ Ἰουλίου μηνός.

ΜΙΑ ΤΙΜΗ ΔΙΑ ΤΑ ΚΥΘΗΡΑ

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλομεν ὅτι ἡ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἐξέλεξε παμψηφεί ὑφηγητὴν τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου τὸν συμπολίτην κ. Γρηγόριον Κασιμάτην δικηγόρον ἐν Ἀθήναις, διδάκτορα τὸν Νομικῶν, Πολιτικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων. Τῆς ἐκλογῆς προηγήθη δημοσίᾳ διάλεξις τοῦ ὑποψηφίου ἐπὶ τοῦ ὀρισθέντος ὑπὸ τῆς Σχολῆς θέματος «περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας» λαβοῦσα χώραν εἰς τὸ μέγα Ἀμφιθέατρον τοῦ Πανεπιστημίου τὴν 25ην παρελθόντος μηνὸς Ἰανουαρίου καὶ σημειώσασα κατὰ τὰς περιγραφὰς τῶν μακεδονικῶν ἐφημερίδων θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν.

Πρὸς τὸν φίλον συμπολίτην καὶ ἐκλεκτὸν συνεργάτην μας ἀπευθύνομεν ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης θερμότατα συγχαρητήρια διὰ τὴν τιμητικὴν ἐκλογὴν. Εἰς τὸ προσεχές φύλλον, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ γράψωμεν περισσότερα διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν τοῦ διακεκριμένου συμπολίτου μας τοῦ τιμήσαντος διὰ τῆς ἰκανότητός του καὶ τῆς ἀξίας του τὴν μικρὰν νῆσον μας καὶ τὸ Κυθηραϊκὸν ὄνομα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΣΙΜΟΣ

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΔΟΣ ΤΣΑΜΑΔΟΥ ΑΡ. 27

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΤΣΙΡΙΓΩΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ & ΚΑΜΩΜΑΤΑ

Ο ΨΑΡΑΣ ΤΣΗ ΓΟΠΑΣ

Υπό ΣΙΦΟΥΝΑ

—Είντα νά σοῦ πῶ μωρὲ φίλε μου ἀναγνώστη! Τὰ γέλοια πού καμα ὀψαργὰς.. ἄλλο νά σοῦ λέω. Γατέεις μωρὲ εἴντα θά πῇ Τσιριγώτικο ἀστεῖο;... Τὸν κακὸ σου φλόρο γατέεις, μόνο ἄκουε.

—Βγῆκε πού λὲς ὁ ψαράς τῇ γόπας στὴ βραδυὴ καλὰδα. Γιατί, δὲν ξέρω ἀνὲ κατέεις πῶς κάνει τρεῖς καλὰδες τὴν ἡμέρα. Μιὰ τὸ πρωτὶ σὰ φέξει. Μιὰ τὸ μεσημέρι ἅμα κλείσουνε τὰ μαγαζιά καὶ δὲν ὑπάρχει ψυχὴ στὴν πιάτσα καὶ μιάνε κατὰ τῇ πέντε τὸ βράδυ.

Ἡ τράτα του εἶναι ὀλωσδιόλου δική του ἐπινόηση. Στὴν ἄκρη τῇ φοροφότηρας του, ἔχει καρφώσει μιὰ πρόκα· τὴν ἔχει λιμάσει πού τὴν ἔχει κάμει ποντεροὶ σὰ βελόνα. Ἀμα λοιπὸς μπανίσση τὴ γόπα... — μὰ γιὰ στάσου καταλαβαίνεις εἴντα σοῦ μιλῶ ἢ ὄχι; Γόπα μωρὲ θά πῇ ἀποτσιγάρο πού ἀναθεμάσε. — Λοιπὸς ἅμα μπανίσση τὴ γόπα τὴνε καμακώνει μὲ τρόπο καὶ μὲ τρόπο πάλι τίνε χώνει στὴ τσέλη τῆς πατατούκας του. Ἀ, ὅλα κι' ὅλα ξέρει νὰ βιασθῇ τὴ θέση του. Δὲν καταδέχεται νὰ σκίψη. Καμμιὰ βοῶν ὅμως, ἃ δὲν τοῦ βολῇ νὰ τὴνε καμακώση, σκύβει, κάνει πῶς τρύβει τὸ στιβάνι του—τὸ ἄτιμο μὲ κόβει—καὶ βουτᾷ μὲ τρόπο πού λὲς τὴ γόπα.

Μὰ εἴντα θαρρεῖς δηλαδὴ ὅτι φουμάρει ἀποτσιγάρα ὁ ψαράς τῇ γόπας; Κουνίσουν πὸ τὸν τόπο σου! Νὰ μπουρίξη δηλαδὴ καμμιὰ ἀσφώστεια τώρα στὰ γεράματα; Ἐχει βρὲ τσιμπούκι καλαμένιο πού κάνει τράκες. Ξετηλικώνει λοιπὸ τὴ γόπες, γιομίζει τὴ τσιμπούκα του καὶ φουμέρνει μεγαλεῖο, μὰ τὴ Μερτιδιώτισσα.

—Μὰ εἴντα λέγαμε; Ἀ, ναὶ πῶς βγῆκε στὴ βραδυὴ καλὰδα.

Εἶχε μαζοχτεῖ πού λείεις ὅλο τὸ σιφουναρίο τῇ Χώρας, στὸ μαγαζὶ τοῦ Σπύρου τοῦ Χατζῆ—μμμ γερὸς πόντος—πού ναι κειδὰ στὸ σοκκάκι τοῦ Μπαρμπάρη-γού, φάτσα στοῦ Φουριάρη.

Μὲ ποιόνε νὰ τὰ βάλουνε; Εἴντα νὰ σκαρώσουνε; Τὸν ψαρά τῇ γόπας σ' ἐνέοργεια. Ὁ Γάμπυλας γλέπει, ὁ Ντραμπακουλέας, ὁ Ἀλιότυρος, πάνε πρὸ πολ-λοῦ. Τὸ Δελὸ πάλι δὲν πολυσηκώνει. Καλὸς λοιπὸ γιὰ τὴν ὥρα ὁ ψαράς τῇ γόπας. Γαλεντώμος ὅπως εἶναι ὁ Χατζῆς βγάνει ἓνα τσιγάρο, τὸ τρυπᾷ καὶ τὸ δέ-νει μὲ μιὰ σκούρα κλωστή.

—Παενέτο βρὲ, λέει σ' ἓνα σίφουνα νὰ τὸ ξαπολύσης ἀπόξω πὸ τοῦ Καρατέ-λη. Καὶ τὸ νοῦ σου μὴ πολυτραβᾷς καὶ μοῦ σπάσης τὴν κλωστή. Εἴχετε τὸ νοῦ σας τώρα γιὰ τὸν λεγόμενο.

Δὲν ἐπεράσανε μὰ τὸ Θεὸ δυὸ λεπτά καὶ νὰ σοῦ τοι πού κατέβαινε ψιφεύον-τας στὴν καμάρα τοῦ Καλογερίνη. Σὲ δυὸ τρία βήματα μπανίζει τὸ τσιγάρο. Κοκ-κάλωσε. Δὲν πίστερε στὰ μάτια του. Ἀ-λίκερο τσιγάρο νὰ πετιέξη Ποπολάνος; Ποῦ σου διάολε! Μὰ ἔλα μου πού ἦτανε τσιγάρο ὀλάκερο λαχταριστὸ!

Κάποιος κατέβαινε σεινόμενος, ληγά-μενος. Τοῦ κοψε τὴ φόρα τοῦ κακομοί-ρη κ' ὄχι μοναχὰ, ἀλλὰ κόντεψε νὰ σπά-ση κι' ἡ χολὴ του, γιατί παρ' ὀλίγο νὰ τοῦ πατήσῃ τὸ τσιγάρο.

Δίνει διὰ τρεῖς ματιές γύρω καὶ σκύ-βει νὰ πιάσῃ τὸ τσιγάρο. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ καμακώση. Ἦθελε νὰ τὸ πιάσῃ μὲ τὸ χέρι του νὰ εὐχαριστηθῇ.

Ὁ Χατζῆς ὅμως καὶ τὸ σιφουναρίο ξα-νοίγανε πὸ τὰ τζάμια τῇ πλαϊνῇς πόρ-τας.

Τραβᾷ λοιπὸ τὴν κλωστή ὁ Χατζῆς.

—Τοῦ διαότσου μου τὸν ἀέρα λέει ὁ ψαράς τῇ γόπας σὰν εἶδε τὸ τσιγάρο νὰ πηδᾷ. Καὶ ξαναβουτᾷ.

Ἄλλο τράβηγμα τῇ κλωστῇ. Ἐνα σάλτο ὁ ψαράς μὰ τίποτα. Τὸ τσιγάρο χο-ροπηδοῦσε.

—Ποῦσου διάολε ὄντες μοῦ λαχεῖ! Δὲ θὰ σὲ πιάσω μαθὲς; Ἐνάτι τόβαλες ἀέρα;

Ἐνα γερὸ τράβηγμα τῇ κλωστῇ ἔ-καμε τὸ τσιγάρο νὰ τσινίσῃ ἴσα μὲ τὸ κε-

φάλι του. Δίνει ἓναν πῆδο νὰ τὸ πιάσῃ, τοῦ πέφτει ἡ σκούφια του. Κάτι μυρίστη-κε.

—Μωρὲ διαόλοι μοῦ τηνε σκαρώσετε. Μὰ πού δὲν ἔβλεπε κανέναν;

* Ἀς εἶναι βούτυζε τὸ τσιγάρο γιατί στὸ ἀναμεταξὺ ὁ Χατζῆς καὶ τὸ σιφουναρίο λυθῆκανε στὰ γέλια καὶ παρατήσανε τὴν κλωστή. Καὶ σὰν τὴν εἶδε ὁ ψαράς τῇ γόπας.

—Λέω μαθὲς καὶ γὼ... Χέ! τοῦ δια-ότσου μου τῇ σιφούνους εἴντα σοῦ κα-τεργάζονται! Ἐννοεῖται ὅτι στὸ μαγαζὶ τοῦ Χατζῆ ἐβασίλευε σοβαρότης καθαντὸ ἐγγλέζικη, σὰν περονούσε κάτω.

Μὰ σοβαρόφου λοιπὸς κακορίκο ἀνα-γνώστη!.. Ὅλο θὰ γελᾷς; Ἀκουε τὴν ἄλληνε.

Ὁπροχτὲς τὸ βράδυ πῆγε ὁ ἴδιος νὰ ρίξῃ τῇ ἀπετονιές, στὸν Ἀσπρογα τῇ Φελοῖης. Δὲν κατέω λοιπὸ εἰνταλὼς τὸ μυρίστηκανε οἱ σιφούνου. Πήγανε δυὸ τρεῖς καὶ φρυλάσανε μὲ τρόπο, πού θὰ ριζνε τῇ ἀπετονιές. Σὰν ἐφυγε, πήγανε, τῇ τραβήξαν καὶ ἀγγιστρώσανε στὴ μί-ανε ἓνα παληοσιτίβανο, στὴν ἄλληνε ἓνα παληοντενεκὲ καὶ στὴν ἄλληνε ἓνα κουρέ-λι. Ὑστερα τῇ ρίξανε πάλι στὴ θάλασ-σα.

Μὰ θαρρεῖς πῶς μέινανε νὰ δοῦνε τὶ θὰ κανε ὁ ψαράς τῇ γόπας σὰ θὰ τρα-βοῦσε τῇ ἀπετονιές, πού θὰ τῇ ἄκουε βαριές καὶ θὰ περιμένε σμίνερες εἰς ζυ-γοῦς, καὶ θάβρισκε ὕστερα τὰ ρεγάλα του;

Οἱ σιφούνου τῇ Χώρας δὲν εἶναι τόσο κουτοὶ νὰ κάτσουνε νὰ τουρτουρίζουνε ὅ-λη νύχτα στὸ βράχο Τῇ φτανε νὰ φαν-τάζονται μόνο τὴ σκηνή. Μὰ τὴ Μερτι-διώτισσα ἀκόμη γελοῦνε.

—Τοῦ διαότσου μου τῇ σιφούνους. Νισάφι δὲν ἔχουνε. Ἐννοεῖται φίλε ἀνα-γνώστη, ὅτι ἓνας ἀπὸ δαύτους εἶμαι κι' ἐ-γὼ καὶ ὑπογράφομαι.

ΣΙΦΟΥΝΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 57)

γραφία τοῦ Γεωργίου» διὰ τῆς ὁποίας θὰ λαμβάνουν πᾶσαν πληροφορίαν ὠ-φέλιμον καὶ παρ' εἰδικῶν διατυπωμέ-νην, οἱ δι' ἐπιστολῆς των ἀπευθυνόμε-νοι πρὸς ἡμᾶς συμπολῖται, μὲ ἐρωτήμα-τα διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν καρπῶν καὶ φυτῶν των.

Τὸ πράσινον

Τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Δημοδιδασκάλου κ. Δημ. Στάθη ἀπεφασίσθη ἡ ἀναδόσω-σις τοῦ πέριξ τοῦ Δηλαβερείου Δημοτικῶ

Σχολείου Ποταμοῦ, χώρου διὰ πύκνων τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ἀποστέλ-λονται εἰς Κύνθηρα.

Τσιριγώτικοι χοροὶ**οὗ δίσκους γραμμοφῶνων**

Ἡ Ἐταιρία γραμμοφῶνων καὶ δίσκων Pathé, ἐκκυκλοφόρησε διὰ τοῦ ἐν Ἀθῆναις ἀντιπροσώπου τῆς τοῦς πρώτους δίσκους, γραμμοφῶνον, μὲ τοὺς Κυθηραϊκοὺς χοροὺς 1) Διπλόν, 2) Συρτόν, 3) Νυφιάτικον καὶ 4) Ἀσμα κυθηραϊκὸν δημῶδες. Ἡ πρωτο-βουλία καὶ ἐκτέλεσις ἀνήκει εἰς τὸν συμπο-λίτην κ. Γεωργ. Μουλὸν πρὸς τὸν ὁποῖον ἐκπράξομεν τὰ εἰληκρινῇ μας συγκατητήρια

διὰ τὴν ἔξοχον πατριωτικὴν πρωτοβουλίαν του. Οἱ δίσκοι πωλοῦνται εἰς τὸ παρὰ τὴν ὁ-δὸν Βουλῆς (ὀπισθεν Βουλῆς) κατὰστημὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ἐταιρίας ἀντὶ δραχ-μῶν 85 ἑκαστος, λιανικῶς.

ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ Ν. ΚΑΨΑΝΗΣ**ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ**

ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 197

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΩΡΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΝ:

2 - 4 Μ. Μ.



ΣΤΗ ΒΕΡΑΝΤΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ

Του κ. Κ. ΚΟΥΕΛΗ

Τὴ λέγανε Ρένα. Κανένας δὲν τὴν γνώριζε στὸ νησί.

Ἐνα καράβι τὴν ἔβγαλε, ἕνα καλοκαίρι-αἰτικό πρωῒνὸ στὸ Καψάλι.

Γιὰ μόνη συντροφιά της εἶχε μιὰ γοργά καὶ μιὰ γλάστρα μ' ἕνα λουλούδι κίτρινο, ποὺ ἦταν ὡς τότε ἄγνωστο στὸ νησί κι' ἔπειτα οἱ Τσιριγῶτες ἀπ' τὴν ξυνὴ τοῦ γεύσης τὸ βγάλαν ξυνίθρα.

Τράβηξε γιὰ τὸ Κάστρο καὶ πῆγε στὸ παλάτι τοῦ Βενετσάνου ἀρχοντα τοῦ Νη-σιοῦ, τοῦ παντοδύναμου Βιάρου. Ἐνας φίλος πατριώτης τοῦ ἀπ' τὴ Βενετία τὴν σύστησε κι' αὐτὸς τὴ δέχτηκε πρόθυμα, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ μάθῃ ποῦ ἦ-ταν, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ φί-λου του, ποὺ τοῦγραφε μόνο, πὺς ἦταν Βενετσάννα ἀρχόντισσα καὶ τὰς δὲν.

Μὰ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή ποὺ πάτησε στὸ νησί, φάνηκε πὺς κάποιον μυστήριο τὴ σκεπάζει, πὺς καί ἔκρυβε μὲς τὴ καρ-διά της.

Ὅλη μέρα ἔμενε κλεισμένη στὸ παλάτι τοῦ Βιάρου καὶ μόνο τὸ βράδυ, ποὺ ἀρχι-ζε ὁ ἥλιος νὰ πέφτῃ καὶ νὰ χουσῶνῃ τὴς γύρω βουνοκορφές καὶ τὸ Κάστρο, ἔβγα-νε στὴ Δυτικὴ βεράντα τοῦ παλατιοῦ, ποὺ εἶχε ἀφίσει τὴ γλάστρα μὲ τὸ λουλούδι καὶ γιὰ νὰ βλέπῃ τὸ ἡλιοβασιλεμα.

Τῆς ἄρεσε πάντα ἡ μοναξιά καὶ τοὺς ἀπέφυγε ὅλους, ἀκόμα καὶ τὸ μοναχο-γυιὸ τοῦ Βιάρου, τὸν Βαλέριο, ἕνα ὡμορ-φο ξανθὸ παλληκάρι 25 χρονῶ, ποὺ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή ποὺ τὴν εἶδε, τὴν ἀγά-πησε μ' ὅλη τὴν θέρμη καὶ τὴν τρέλλα τῆς νεότητος του.

Μὰ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ἀγάπης του δὲν μπόραγε νὰ τὴν κάμῃ νὰ νοιώσῃ τὸν πόνο του, καὶ στὰ θεομὰ ἐρωτικά του λόγια, αὐτὴ τ' ἀπαντοῦσε μὲ μισόλογα καὶ εἰρωνειές.

Αὐτὸ μεγάλωνε περισσότερο καὶ γιγάν-τωνε τὸν πόνο τοῦ νεαροῦ Βιάρου, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ, πὺς βρισκόταν τέ-τοια καρδιά πέτρινη, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὴν ραγίσῃ ὁ πόνος του.

Ἐνα βραδυνὸ, ποὺ ὁ ἥλιος βυθιζότανε σιγὰ σιγὰ στὴν ἀπέραντη θάλασσα, κι' ἡ τελευταῖα ἀχτίδες τοῦ χρύσωναν τὴν ἔ-ρημη Χύτρα καὶ τὸ Κάστρο, δίδοντάς τους μίαν ἀνέκφραστη ὁμορφάδα, ἡ Ρέ-να ἀκουμπισμένη στὸν τοῖχο τῆς βεράντας τοῦ παλατιοῦ, θωροῦσε τὸν κατακόκκινον δίσκο τοῦ ἡλίου ποὺ βυθιζόταν, κι' ὄνει-ροπολοῦσε.

Ὁ Βαλέριος γυροῦσε ἐκείνη τὴ στιγ-μὴ ἀπ' τὴν πόλη, κι' εἶδε τὴν Ρένα στὴ Βεράντα νὰ κάθεται.

Τὴν πλησίασε λέγοντάς της μὲ φωνὴ γεμάτη χάδι. μὰ ποὺ δὲν ἄρνε νὰ κοῦ-βετῇ ἕνας πόνος βαθύς.

—Ρένα, τί κάνεις ἐκεῖ; Τί βλέπεις, τί σκέπτεσαι;

—Βλέπω τὸν ἥλιο ποὺ σβύνει καὶ τὴ μέρα ποὺ χάνεται, τοῦπε χωρὶς κἄν νὰ γυ-ρίσῃ νὰ τὸν κυττάξῃ.

—Γιατί μοῦ μιλάς ἔτσι, Ρένα, γύρω κύ-ταξέ με, γύρω νὰ δῶ τὰ μάτια σου ποὺ μὲ μεθεῖν σὰν νὰ πίνω τὸ πὺν γινώ κρασί.

—Σὲ μεθεῖν.... γιὰ νὰρθεῖς ὕπερα ἀπ' τὸ μεθεῖν ὁ ὕπνος κι' ἡ λησμονιά.

—Τί ὕπνος; τί λησμονιά; Ρένα, μὴν παίζεις μὲ τὴν καρδιά μου, μὴ μεγαλῶνεις καὶ μὴ θεριεύεις τὸν πόνο μου. Ἡ ἀγά-πη μου εἶναι μεγάλη σὰν τὴ θάλασσα κι' ἀτέλειωτη σὰν τὸ ἀπειρο.

—Σὰν τὴ θάλασσα..... ἔπειτα ἀπ' τὴ φρυσιόνα γαλήνη.... ἔπειτα ἀπ' τὴν ἀ-γάπη λησμονιά.

—Μὰ Ρένα, θαρρεῖς τὴν ἀγάπη μου γιὰ ψεύτρα καὶ πρόσκαιρη; καὶ ὅμως εἶ-ναι ἀληθινὴ καὶ αἰώνια. Στὴν καρδιά μου θ' ἀνθίξῃ πάντα τῆς ἀγάπης σου τὸ λου-λούδι καὶ θὰ μοσχοβολᾷ ἀπὸ τῆς ψυχῆς σου τὸ μύρο.

—Λουλούδι..... καὶ ποῦ λουλούδι ἀν-θίξει αἰώνια; Νὰ δὲς τὴ γλάστρα, δὲς τὸ λουλούδι ποὺ ἔφερα. Τὸ βλέπεις; χτὲς ἦ-ταν δοροσερὸ κι' ὀλάνθιστο γιὰ δὲς ἀπό-ψε πὺς μαράθηκε, αὔριο θὲ νάχῃ πέσῃ καὶ τὸ τελευταῖο του φύλλο καὶ θ' ἀπομεί-νῃ τὸ πόδι μονάχα.

—Ρένα, μὴ μὲ πληγώνεις μὲ τὰ λόγια σου μὴ μὲ τρελαίνεις μὲ τὸ μυστήριο ποὺ σὲ σκεπάζει, ἄς τὴν καρδιά σου ἐλευ-θερὴ νὰ νοιώσῃ καὶ νὰ ρουφήξῃ τὴν ἀ-γάπη μου. Ρένα σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύ-ναμη τῆς ψυχῆς μου. Χωρὶς τὴν ἀγάπη σου δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω, σοῦ ἔδω-σα τὴν καρδιά μου ὀλόκληρη, κάθε της χτύπος χτυπάει γιὰ σένα. Ἄλληνε πιά δὲν μπορῶ ν' ἀγαπήσω.

—Καρδιά..... ἀγάπη..... καθένας της χτύπος γιὰ μένα.... ἄλληνε δὲν μπορεῖς ν' ἀγαπήσῃς...

Καὶ λέγοντάς τα ἡ Ρένα, γύρισ' ἀπό-τομα, τὸν κυττάζε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' ὅ-ταν μῆκε, πλησίασε τὴ γλάστρα μὲ τῆς ξυνίθρες κι' ἀρπάζοντάς τὴν τὴν ἔρριξε κάτω ἀπ' τὸν πανύψηλο βράχο.

Ἡ γλάστρα τσακίστηκε πάνω στὰ βρά-χια καὶ τὰ λουλούδια σκορπίστηκαν στὰ χωράφια, ποὺ ἦταν κατ' ἀπ' τὸ Κάστρο.

Ὁ Βαλέριος, μὲ τὸ ἀπότομο κίνημα τῆς Ρένας ξαφνιασθηκε καὶ τὴν κυττάζε χωρὶς νὰ μιλά.

Ἐκείνη ἀτάραχη καὶ περήφανη τὸν πλησίασε, τὸν τράβηξε πρὸς τὸ πεζοῦλι τῆς βεράντας καὶ δείχνοντάς του τὰ συν-τοίμια τῆς γλάστρας.

—Εἶδες τὴ γλάστρα πὺς τσακίστηκε τοῦπε, καὶ πὺς σκορπίστηκαν τὰ λουλού-δια;

Τοῦ χρόνου στὸ κάθε μέρος ποὺ ἔπεσε κι' ἀπὸ νὰς σπόρος τοῦ λουλουδιοῦ, θὲ νὰ φυτρώσῃ καινούριο.

Ἔτσι, σὰν τὸ λουλούδι θὰ μαράθῃ κι' ἡ ἀγάπη σου καὶ ἡ καρδιά σου θὰ μι-ρασθῇ σὲ κομμάτια, ποὺ θὰ φυτρώσῃ πάνω σ' αὐτὰ καὶ μιὰ καινούργια ἀγάπη.

Ἡ χουσεὶς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου δὲν φαι-νόντουσαν πιά, κι' ἡ Χύτρα ποὺ ἦταν πρὶν χουσοβαμμένη, φαινότανε τώρα στὴ σκο-τεινιά σὰ μιὰ μεγάλη μαυροίλλα.

Ἡ Ρένα προχώρησε ἀργά, ἀργά καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν βεράντα, ἀφίνοντας τὸ Βα-λέριο στὴ θέση του ἄφωνο νὰ κυττάξῃ τὰ σπασμένα κομμάτια τῆς γλάστρας.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε κι' ὅλας ἔτσι ξαφ-νικά ὅπως ἦρθε, παίρνοντας μαζί της καὶ τὸ μυστήριο ποὺ ἔκρυβε στὴν καρδιά της καὶ ποὺ κανένας δὲν μπόρεσε ναῦρη.

Περάσανε χρόνια κι' ὁ Βαλέριος ξε-γώνοντας τὴν ξένη καὶ τὸ μυστήριο ποὺ τὴν σκέπαζε, γνώρισε ἀγάπες πολλές, τὴ μιὰ πὺν δυνατὴ ἀπ' τὴν ἄλλη.

Ὁ σπόρος, ποὺ σκορπίστηκε ἀπ' τὴ γλάστρα τοῦ λουλουδιοῦ ποὶ γκρέμισ' ἡ Ρένα, φύτρωσε καὶ γέμισε ὅλη ἡ ἔκταση ποὺ βρίσκεται κατ' ἀπὸ τὸ Κάστρο, μὲ τὸ φυτὸ ποὺ ἔφερε ἐκείνη ἀπ' τὴ μακρινὴ τῆς πατρίδα.

Καὶ κάθε καλοκαίρι, ποὺ ἀνθίξε τὸ λου-λούδι, σκεπάζοντας τὰ χωράφια μ' ἕνα σεντόνι κίτρινο, ὁ Βαλέριος θυμόταν τὴν ξένη τὴν γεμάτη μυστήριο καὶ τὰ λόγια της ποὺ τὸν ἔκαναν τότε νὰ πονῇ τόσο πολὺ.

—Στὸ κάθε μέρος ποὺ ἔπεσε κι' ἀπὸ νὰς σπόρος τοῦ λουλουδιοῦ θὲ νὰ φυτρώ-σῃ καινούριο, στὴς καρδιάς σου τὸ κάθε κομμάτι θὲ νὰ ριζώσῃ καὶ μιὰ ἀγάπη καινούρια.

ΚΩΝ. ΚΟΥΕΛΗΣ

ΤΑ ΚΥΘΗΡΑ

ΚΑΙ Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΕΠΤΑΚΟΣΙΩΝ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΕΤΩΝ

(ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΙΣΙΣΤΟΡΗΣΙΣ)

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ — ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΝ ΚΥΘΗΡΟΙΣ

Μετά τινα ἔτη ἐν τούτοις ἐξεργάγη ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις, οἱ δὲ Κυθηριοὶ ὡς ὁμόφυλοι καὶ ὁμόθησκοι τῶν ἐξεγερθέντων συνεκινήθησαν σφόδρα. Ἡρξάτο τότε ἐν τῇ Νήσῳ κίνησις πρὸς βοήθειαν τῶν ἐγγύς Μωραϊτῶν, καὶ καταρτισμὸν σώματος ἐθελοντῶν. Ἀλλ' ἡ φιλελεύθερος (!) Ἀγγλία, δὲν εἶδε μὲ καλὸν ὄμμα τὴν κίνησιν ἐκείνην καὶ ἔλαβε μέτρα πρὸς καταστολὴν αὐτῆς. Τὰ μέτρα ταῦτα ἔνθα διαφόρων ἐνεργειῶν καὶ πράξεων τῶν Κυθηρίων, τολμησάντων διὰ τοῖς ἐπέβαλε τὸ αἰσθημα καὶ ὁ πατριωτισμὸς, μετεβλήθησαν εἰς ἀληθῆ τρομοκρατίαν, ἀγρίως καὶ ὠμῶς ἐνασκηθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν.

Διεδραματίσθησαν τότε φρικώδεις σκηναὶ ἐν τῇ νήσῳ, ὧν ἡ ἀνάμνησις ζωηρὰ διασώζει διὰ τῆς παραδόσεως καὶ αἰτινες ἐξιστορηθῆσονται ἀλλοχοῦ. Ἀλλ' ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ἐθριαμβεύσει καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου τῆς δουλείας αὐτῆς καὶ ἀπετέλεσε Κράτος ἐλεύθερον. Καὶ ἔκτοτε οἱ ἀγῶνες τῶν Ἑπτανησίων καὶ ἐπομένως τῶν Κυθηρίων, ἐστράφησαν κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς προστασίας καὶ πρὸς τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἀποκατάστασιν. Μετὰ πολλὰς φάσεις τοῦ Ἑπτανησιακοῦ ἀγῶνος πρὸς τὴν πεπολιτισμένην Προσείτιδα (;) ἀνεφάνη τέλος ὁ ριζοσπαστισμὸς εἰς τὰς τάξεις τοῦ ὁποίου πολλοὶ γενναίως ἠγωνίσθησαν, πολλοὺς ὑποστάνας διωγμοὺς Κυθηριοί, ἐν οἷς πρωιγωνίστουν οἱ ἀκραιφνεῖς ἐκεῖνοι πατριῶται, Κοσμά, Πανάρετος, Γεώργ. Μόρμορης καὶ λοιποὶ. Ἐπὶ τέλους δὲ οἱ ἀγῶνες τῶν Ριζοσπαστῶν ἐν τῇ Ἰονίῳ Βουλῇ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς ἐθριαμβεύσαν καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἀπόδοσις τῶν ἐπὶ θύγατρων τοῦ Ἰονίου εἰς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα, ἥτις καὶ ἐπραγματοποιήθη τὸ 1864 τελειωτικῶς, τὰ δὲ Κύθηρα κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Ὁ ποιητὴς Ἀρ. Βαλαωρίτης ἔγραψε συγκινητικὸν ποίημα τῶν ἐπὶ τῇ Νήσῳ πρὸς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα οὕτως:

Ἀνοιξε μίνα μας γλυκεῖα, τὴν ἀφθαρτὴν [καρδίᾳ σου]
Κι' ἀγκάλιασέ τα τὰ φτωχὰ, τὰ μαύρα [τὰ παιδιὰ σου].
Σφίξε μας μίνα, σφίξε μας γυμνὰ ξαφ- [ματωμένα].
Σὰν νάτανε κατὰδικα, σὰν νάταν νικη- [μένα].

Ἔρχονται μὲς τὸν κόρπον σου. Δώσε [μας τὴν εὐχὴν σου,
καὶ σβῦσε πᾶσα μας πληγὴ μ' ἓνα θερ- [μὸ φιλὶ σου].

Ἄλλο δὲν θέλομε οἱ πικροὶ, Θέλομ' ἐδῶ [σιμὰ σου,
νὰ βλέπωμε τὸ δάκρυον, κ' ἐμεῖς στὰ [βλέφαρά σου,
καὶ νὰ τ' ἀκοῦμε ὁλόβραστο ἐπάνω μας [νὰ στάξῃ.
Θέλομε μέσ' τὰ σπλάχνα μας νὰ χώνεται [νὰ σφάζῃ,
ὁ στεναγμὸς σου κοφτερὸς σὰ δίκαιο [μαχίῃ,
θέλομε τὴν ὁρφάνια σου, θέλομε νὰ μᾶς [δέσῃ
μαζὶ μὲ σένα συμφορὰ καὶ καταδίκη αἰ- [ῶνια.

Δὲν θέλομε περίεργα καὶ ξένου κατα- [φρόνια
ἄμετροι χρόνοι ἐπέρασαν. Ἀλήθεια μί- [να ἀλήθεια.
Κι' ὡς τώρα δὲν ἠμπόρεσαν ἀπ' τὰ ἄχα- [ρὰ μᾶς στήθια,

ὅλη τὴν ἔρημν μας ψυχὴ νὰ καταπιῶν [νὰ πνίξουν.
Οἱ λύκοι δὲν ἐπρόφθασαν τὸ αἷμα νὰ [ρομφίξουν.

Ὡς τὴ στερνὴ σταλαματιά. Τὸ λαίμαρ- [γὸ τοῦ στόμα
ἐδείλιασε βυζαίνοντας κι' ἄφησε μὲς τὸ [πτῶμα

Παρατημένη μὴ μικρὴ, μὴ φλογερὰ [ρανίδα,
μ' αὐτὴν ἐξήσαμε οἱ φτωχοὶ. Ὅλη μας [τὴν ἐλπίδα.

Μέσα σὲ τέτοιο φυλαχτὸ τὴν εἶχαμε [θαμμένη
κ' ἐκεῖ τὴν ἀνετρέφαμε λαχταροποτισμέ- [νῃ.

Ἐβλάστησε κ' ἐθέρψε... Μίνα στήν [ἀγκαλιὰ σου.
Αὐτὸ τὸ μόνο θησαυρὸ σου φέρουν τὰ [παιδιὰ σου.

ΤΑ ΚΥΘΗΡΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ 1821.

Ἐκρχείσης Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, μεγάλη συγκίνησις κατέλαβε τοὺς Κυθηρίους. Ὁ Γέρο Κολοκοτρώνης ἐπὶ ἔτη περμαίνας ἐκεῖ, εἶχε κατηχήσει πλείστους Κυθηρίους καὶ παρασκευάσει διὰ τὸν ἀγῶνα. Δι' ὃ ἅμα τῇ ἀγγελίᾳ τῆς κηρύξεως αὐτοῦ, παντοῖα ἡτοιμάσθησαν ἐν τῇ Νήσῳ ἐφύδια καὶ σῶμα ἐθελοντῶν κατηρτίσθη πρὸς ἀναχώρησιν διὰ τὸν Μωρέαν.

Πληροφορηθέντες ταῦτα οἱ Ἀγγλοὶ, ἐταρχήθησαν μεγάλως καὶ παντοιοτρόπως προσεπλάθησαν νὰ καταπνίξωσι τὸ αἶσθη-

μα τῶν Κυθηρίων. Μὴ κατορθώσαντες τοῦτο, ἐτράπησαν εἰς μέτρα ἀνάξια τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ δὲ ὠμότης αὐτῶν ὑπερέβη πᾶν ὅριον, πολλῶν Κυθηρίων φυλακισθέντων, βασανισθέντων καὶ κρεμασθέντων.... Ἐν τούτοις οἱ ἐθελονταὶ μετέβησαν εἰς Μωρέαν καὶ ἔλαβον μέρος εἰς διαφόρους μάχας καὶ πλείστοι ἐφρονεύθησαν. Τὰ περὶ τούτων ὅμως θέλομεν ἐξιστορήσει ἀλλοχοῦ διὰ μακρῶν. Οἱ δὲ Κυθηριοὶ δὲν ἔπαυον, παρὰ τὰ δρακόντια μέτρα τῶν Φιλελευθέρων Ἀγγλῶν νὰ ὑποβοηθῶσι παντοιοτρόπως τὸν ἱερὸν Ἀγῶνα καὶ νὰ παρέχωσιν ἄσυλον εἰς τὰ ἐκ Πελοποννήσου φεύγοντα ἀδύνατα πλάσματα. Εἶχον δὲ καταρτίσει καὶ στολίσκον μικρῶν πλοίων, δι' ὧν κατασκευάζοντες τῆς κινήσεως τοῦ ἐχθροῦ, εἰδοποιοῦν περὶ αὐτοῦ τοὺς ἑλληνικοὺς στόλους. Δι' ἐνὸς τῶν πλοιαρίων τούτων ἐστάλη πρὸς τοὺς Σπετσιώτας καὶ Ὑδραίους ἡ κάτωθι συγκινητικὴ ἐπιστολή.

Φιλογενέστατοι προὔχοντες τῆς νήσου Σπετσῶν!

Σπεύδομεν νὰ σᾶς κοινοποιήσωμεν τὴν ἀπὸ Ζακύνθου αὐτὴν τὴν στιγμὴν θλιβερωτάτην ἀγγελίαν τῆς πτώσεως τοῦ Βασιλαδίου, ὡς ἐκ τῆς ἔσθθεν κόπιας σαρφέστερον δεδακτυλίσθη. Ἡ ἐγκάρδιος λύπη τὴν ὁποῖαν ἀισθανόμεθα καὶ πᾶσα Ἑλληνικὴ ψυχὴ δοκιμάζει εἰς ταύτην τὴν τρομερὰν δυστυχίαν, μᾶς κινεῖ τὰ δάκρυα καὶ τὴν δικαιοκρατικὴν τὸλμην νὰ σᾶς συστήσωμεν τὴν ταχυτέραν ἐκπλευσιν τῆς θαλασσίᾳς δυνάμεως εἰς τὸ ἱερὸν ἐκεῖνον προπύργιον τῆς Ἑλληνικῆς ἀσφαλείας ἐξ' οὗ προκύπτει ἡ μέλλουσα ὑπαρξίς μας. Συγχωρήσατε, κύριοι, ὡσὰν καὶ ἡμεῖς λέγομεν μετὰ τῶν πολλῶν τὴν συμφέροντα τῆς Πατρίδος. «Ἐξέστι γάρ τοις ἀδυνάτοις τοῦ ἐχθροῦ καταρῶσθαι καὶ εὐχεσθαι ὑπὲρ τῆς τοῦ Λαοῦ σωτηρίας». Ἡ παροῦσα μας πέμπεται ἐξεπίτηδες πληρωμένη παρ' ἡμῶν εἰναι ἀπαράλακτος μὲ τὴν τῆς Ὑδρας, διὰ νὰ προφθάσῃ ταυτοχρόνως εἰς ἀμφοτέρους τὰς ναυτικὰς δυνάμεις.

Καὶ μὲ ὅλον τὸ σῆμα σᾶς προσκυνούμεν καὶ μένομεν.

Τσερίφω τῇ 7 Μαρτίου 1826.

Οἱ ταπεινοὶ πατριῶται

ἐκ μέρους ὅλων τῶν πατριωτῶν Τσιριγωτῶν.

Μαρίνος Κλάδος ἱατρὸς, Ἰωάννης Κλάδος ἱατρὸς, Νικόλαος Σιδερικούρδης, Βασίλειος Φώτιος, Ἰωάννης Μεθεδανόπουλος, Βασίλειος Β. Δονιάς καὶ λοιποὶ.

Πλείστα ὅσα εἰσι τὰ συμβῆντα ἐν Κυθήροις καὶ τοῖς Κυθηρίοις ἐπεισόδια κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην. Τούτων ἐξιστοροῦμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ ἐξῆς:

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ

Σφαγή Κυθηρίων εν Σμύρνη. Κατά τον Φεβρουάριον του 1822, οί Ὀθωμανοί τῆς Σμύρνης ἐπετέθησαν κατὰ τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων πρὸς σφαγὴν. Οἱ ἐκεῖ τότε Κυθηριοί, κατέφυγον ἐπὶ προστασίᾳ εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Προξενεῖον, ἀλλ' ὁ Πρόξενος δὲν τοὺς ἐδέχθη ὡς ὄντας συνεννοημένους μετὰ τῶν ραγιαδῶν. Οἱ Κυθηριοί τότε προστατευθέντες ὑπὸ τοῦ Ρώσου προξένου Δεστούνη κατέφυγον εἰς τι πλοῖον Ρωσικόν. Ἐρεῦνῃς ὁμοῦς αὐθαιρέτου γενομένης ἐν τῷ πλοίῳ ὑπὸ τῶν Τούρκων, 50 μὲν Κυθηριοί ἔχοντες Ἀγγλικά διαβατήρια παρεδόθησαν εἰς τὸν Ἀγγλον πρόξενον. Οἱ δὲ λοιποὶ περὶ τοὺς 30 ἐσφάγησαν. Ὁ πρόξενος Δεστούνης μετὰ τῶν σωθέντων Κυθηρίων κατέφυγον εἰς Κύθηρα.

Καταδίωξις γυναικοπαίδων.

Ὁ Ἱατροφιλόσοφος Ἀρχιμανδρίτης Διονύσιος Πύρρος ὁ Θετταλὸς, κατέφυγε μετὰ πλήθους γυναικοπαίδων ἐκ Μάνης εἰς Κύθηρα κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἐπαναστάσεως. Οἱ Κυθηριοί παρέσχον ἄσυλον εἰς τὰ ἀσθενῆ πλάσματα, ὁ δὲ Πύρρος διέμενεν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Μυρτιδίων ὅπου ἐδίδασκε τοὺς Κυθηρίους παῖδας τὰ τῆς ἐπαναστάσεως, κατὰ τινα δὲ ἑορτὴν καὶ ἐδεήθη ἐπισήμως πρὸς τὴν Μυρτιδῶν τισαν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ γένους, μετὰ δέκα ἐντοίμων ἱερέων. Ταῦτα πληροφορήθη ἄντες οἱ Ἀγγλοὶ παρὰ μὲν τῶν Κυθηρίων ἠξίωσαν, μααίως ὁμοῦς, τὴν εἰς Κρήτην ἀποπομπὴν τῶν γυναικοπαίδων, εἰς δὲ τὸν Ἐπίσκοπον Προκόπιον Καλλωνᾶν, ἐπέβαλον νὰ καταδιώξῃ τὸν ἀρχιμανδρίτην Πύρρον καὶ τοὺς ἱερεῖς, ὅπερ οὗτος πρὸς τὸ θεαθεῖναι ἐπραξεν.

Ὁ Πρόξενος Κλάδος. Κατὰ τὸ 1821 ὁ Κυθηριὸς Ἰωάννης Κλάδος, ὑπηρετῶν ὡς ὑποπρόξενος τῶν Ρώσων ἐν Ὑδρᾷ τυγχάνων δὲ μεμυημένος εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας ἀπέστειλεν πρὸς τοὺς ἐν Κορίνθῳ ἀγωνιζομένους Ἑλληνας 5 κατόνια ἄτινα ἐτοποθετήθησαν εἰς τὸν λόφον Πέντε σκουφοί. Ὁπλίσεν ἐξ ἰδίων τοῦ πλοῦτος «Νέστωρ» διαικούμενον ὑπὸ τοῦ Κ. Μεθενίτου Ὑδραίου, καὶ τὸ ἀπέστειλε μετὰ πολλῶν ἐφοδίων εἰς τὸν Σαρωνικὸν κατὰ τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πολιορκουμένης Ἀκροκορίνθου.

ΤΕΛΟΣ**ΚΥΘΗΡΑ·Ι·ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ**

Ἡ Ἀφροδίτη καὶ ἡ Ἑλένη τοῦ Μενελάου
Ὅταν τὸ βασιλόπουλο ὁ Πάρις ἔκλεψε τὴν ὡραίαν Ἑλένην ἀπὸ τὸν βασιλῆα τῆς Σπάρτης τὴν ἔφερεν εἰς τὸ Νησί. Ζητώντας κατοικίαν ἔφθασαν εἰς τὴν σηλιὰ ὅπου ἦταν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὅποιον ἐξήλεψε βλέποντας εὐμορφότερη γυναῖκα ἀπὸ αὐτὸ, ἔπεσε καὶ ἐταχίσθη.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν εἰκόνα τοῦ Φάρου τῶν Κυθήρων ἢ Φάρου Μουδαρίου ὅπως εἶναι γνωστός. Κατ' ἄλλους ὀνομάζεται καὶ Φάρος Σπαθί. Ὁ φάρος οὗτος ἀνηγέρθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλων κατὰ τὸ ἔτος 1857 ἤτοι πρὸ 75 ἐτῶν περίπου, ὅτε ἡ νῆσος μας εὐρίσκετο ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας μετὰ τῶν λοιπῶν νήσων τοῦ Ἰονίου Κράτους. Αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας ἐλάβομεν περὶ τῆς ἀξίας τοῦ φάρου τούτου, συμφωνοῦν ὁ-

χανισμοῦ λευκοπυρώσεως διὰ πετρελαιο-

Ἡ ἔντασις του εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη. Ἡ φωτοβολία του φθάνει μέχρι 50 μιλίων. Τὸ ὕψος του εἶναι μ. 25,1 ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ κτιρίου. Ἐνεκεν τῆς θέσεώς του ἀποβαίνει ἀληθῶς σωτήριος διὰ τοὺς ναυτικούς τοὺς διερχομένους μεταξὺ Κυθήρων καὶ Μαλέα.

Τὸ ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Φάρου τούτου πανόραμα εἶναι ὄντως μεγαλοπρεπὲς ὑπάρχει διὰ τοῦτο ἡ ἐξῆς περιγραφή ἐν τῇ Κυθηραϊκῇ ἐπετηρίδι Δ. Ἀλβανάκη.

Ὅσάκις ἀνέρχομαι εἰς τὸν φανὸν Μουδαρίου, τὰ χάνω ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως, ἀπὸ τὴν κυανὴν ἑκτασιν, ἣτις ἐκτείνεται ἐνώπιόν μου, τὴν θάλασσαν, τὰς βραχώδεις ἀκτὰς καὶ αἰγιαλοὺς, τοὺς κοιλίσκους καὶ τοὺς ὄρμους, τὸν πόντιον ὀρίζοντα, τὸν βραχώδη Ταύγετον, τὸν ψαύοντα τὰς νεφέλας, τὸν Μαλέα, τὸ Ταίναρον κλ. Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦσι τὴν ὡραιότεραν εἰκόνα ἣν δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐν τῷ κόσμῳ. Πανόραμα γοητευτικὸν καὶ θεμβῶδες καὶ μελαγχολικὸν ὅταν ἡ θάλασσα μυκάται, ὁ ἀνεμὸς θρηνεῖ εἰς τὰ δάση, ὁ οὐρανὸς βροντᾷ καὶ πύρινοι ὄφεις διασχίζουν τὰς νεφέλας. Γοητευτικὸν ὁμοῦς θέαμα καὶ ἀχόρταγον, ὅταν ὁ Ζέφυρος παίζει μόνον μετὰ τὰ κύματα τοῦ Μυρτιῶν καὶ ὅταν ταῦτα φιλοῦν ἀπλῶς τὰ κορσπεδα τῆς πρασίνης χλαμίδος, ἡ ἣν γῆ περιβάλλεται, κυλίνοντα ἀρμονικῶς τοὺς χάλικας σελαγίζοντας ὡς μαργαριτοκόγχαι εἰς τὸ φῶς τοῦ Ἡ-

λίου. Ρεμβῶδες δέ, τὴν δειλὴν ἢ τὴν νύκτα, ὁπότε σέλας πολύχρωμον ἢ ἡ πλήθουσα σελήνη βάφη τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων, ἀντικατοπτρίζουσα ἐπὶ τῆς ποντίου ἐπιφανείας τὰς ποικίλας μεταλλαγὰς τῶν χρωμάτων τῆς φλεγόμενης ἀτμοσφαίρας καὶ τῶν ποικιλομόρφων νεφελῶν τοῦ φωτολαμποῦς κενοῦ.



Ο ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΜΟΥΔΑΡΙΟΥ

λαί, ὅτι ὁ φάρος τῶν Κυθήρων εἶναι εἰς ἕκ τῶν καλλιτέρων τοῦ φωτιστικοῦ δικτύου τῆς Ἑλλάδος. Τὸ φωτιστικὸν τοῦ μηχανήματος ἦτο περιστροφικὸν καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 50 λυχνίας τῶν ὁποίων τὰς ἀκτῖνας ἐπολλαπλασίαζον παραβολικὰ κάτοπτρα ἐντὸς αὐτοῦ. Κατὰ τὸ ἔτος 1890 τὸ περιστροφικὸν τοῦτο μηχανήμα ἀντεκατεστάθη διὰ καταδιωπτικοῦ τὸ ὁποῖον ἐκπέμπει μίαν ἀναλαμπὴν λευκὴν ἀναπὰν λεπτὸν τῆς ὥρας. Κατὰ τὸ ἔτος δὲ 1929 συνεπληρώθη ἐφωδιασθὲν διὰ μη-

ΣΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΤΣΟΥΡΟΥΝΑΚΗ & ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, - ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΛΟΓΙΚΑΣ

Η ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΑΤΑΣ

Ἡ εἰς κάποιαν κλίμακα καλλιέργεια τῆς πατάτας παρ' ἡμῖν δὲν εἶναι πολὺ παλαιὰ· πρὸ 40 ἢ 50 ἐτῶν εἰς πολὺ ὀλίγα κέντρα ἐκαλλιεργεῖτο τὸ φυτὸν τοῦτο καὶ μόνον εἰς τοὺς λαχανοκήπους. Οἱ Ἑλληνας, ἰδίως οἱ χωρικοὶ, δὲν ἤθελον νὰ τρώγουν τὴν πατάταν, ἂν καὶ ὁ ἀείμνηστος Καποδίστριας, ὁ πρῶτος Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, πολλὰς κατέβαλε προσπάθειάς διὰ νὰ εἰσαγάγῃ τὴν καλλιέργειαν τοῦ φυτοῦ τούτου ἐν Ἑλλάδι. Αἱ προσπάθειαι τοῦ δὲν ἔδωκαν τότε ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, δ.ο.α. ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὄντως μεγάλου ἐκείνου ἀνδρὸς, δὲν εὐρέθη κανένας νὰ συνεχίσῃ τὰς διὰ τὴν αὐξήσιν τῆς καλλιέργειας τῆς πατάτας προσπάθειας καὶ ἐνεργείας του, ἡ συνέχισις δὲ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Καποδιστριαίου ἦτο ἀπαραίτητος, διότι αἱ γεωργικαὶ πρὸδοι δὲν πραγματοποιοῦνται παρὰ μόνον κατόπιν πολυετῶν μεθοδικῶν καὶ ἐπιμόνων ἐνεργειῶν. Αἱ ἐπιπόλαιαι ἐνεργεῖαι δὲν δίδουν κανὲν ἀποτέλεσμα καὶ παντοῦ ἄλλοι, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὴν γεωργίαν. Ἐκείνον τὸν καιρὸν ὁμῶς, πρὸ 100 χρόνων, ποῖος εἶχε ὀρεῖν νὰ σκέπτεται περὶ τῆς γεωργίας καὶ μάλιστα περὶ εἰσαγωγῆς νέων φυτῶν;

Κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ 1911 ἡ πατάτα εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐκαλλιεργεῖτο ἐπὶ 48,050 στρεμμάτων, μὲ μέσην ἀπόδοσιν 200—400 ὀκάδων προϊόντος κατὰ στρέμμα.

Ἐκτοτε οἱ λαχανοκηπουροὶ μας καὶ πλείστοι γεωργοὶ μας, ἐπὶ τέλους καλῶς ἐννόησαν τὴν χρησιμότητα τῆς πατάτας καὶ τὰ ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου προερχόμενα μεγάλα κέρδη καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὴν καλλιέργειαν ταύτην. Κατὰ τὴν ἐπίσημον στατιστικὴν τοῦ 1920 ἡ καλλιέργεια τῆς πατάτας κατεῖχε 104,227 στρέμματα μὲ μέσην ἀπόδοσιν κατὰ στρέμμα 373 ὀκ.

Ἀμέσως τὸ ἐπόμενον ἔτος 1921 ἡ εἰς πατάταν καλλιεργουμένη ἔκτασις, κατὰ τὴν ἐπίσημον στατιστικὴν ἀνῆλθεν εἰς 111,434 στρέμματα. Ἐκτοτε ἡ καλλιέργεια τοῦ προκειμένου φυτοῦ ἐπαισηθῶς ἐπεξετάθη καὶ αἱ ἀποδόσεις του οὐσιωδῶς ἐβελτιώθησαν· ἰδίως τῶν ἀγρῶν τῶν λιπαινομένων μὲ τὸ χημικὸν λίπασμα 6—8—8. Σήμερον ἡ καλλιέργεια τῆς πατάτας κατέχει περίπου 200,000 στρέμματα μὲ ἀπόδοσιν εἰς πλείστα μέρη 1000—1500 ὀκάδων κατὰ στρέμμα καὶ πλέον.

Ὁ εἰς διάστημα ὀλίγων ἐτῶν (20 μόνον) τετραπλασιασμός τῆς ὑπὸ τῆς πατάτας κατεχομένης ἐκτάσεως, ὀφείλεται εἰς δύο λόγους: ἥτοι α) εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς καταναλώσεως καὶ συνεπῶς καὶ εἰς τὴν ὑψώσιν τῆς τιμῆς τῆς πατάτας ἡ ὁποία ἐφθασε καὶ μέχρι 8 δραχμῶν κατ' ὀκᾶν καὶ δὲν ἔπρεσε κάτω τῶν 4 δραχμῶν καὶ β) εἰς

τὰς πραγματοποιούμενας σήμερον, χάρις εἰς τὴν χρῆσιν τῶν χημ. λιπασμάτων καὶ ἰδίως τοῦ τύπου 6—8—8 μεγάλας ἐσοδείας.

Ὅντως σήμερον ἡ κατὰ στρέμμα ἀποδόσις 1000 ὀκ. πατάτας θεωρεῖται μάλλον μικρὰ ἀπόδοσις ἐνῷ πρὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Α. Ε. Ε. Χ. Π. καὶ Λιπασμάτων καὶ τῆς παρ' ἡμῖν εἰσαγωγῆς τοῦ τύπου 6—8—8 ἡ ἐσοδεία 450—500 ὀκ. κατὰ στρέμμα, εἰς καινούργια ἀνοίγματα, ἐθεωρεῖτο ὡς ὁλως ἐξαιρετικὴ· σήμερον πολλοὶ καλοὶ πατατοκαλλιεργηταὶ μόλις εὐχαριστοῦνται μὲ ἐσοδείαν 1500—2000 ὀκ. κατὰ στρέμμα.

Αἱ δύο αὗται αἰτίαι ἔκαμαν πλείστους γεωργοκτηματίας, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη τελείως ἀγνοοῦντας τὴν πατάταν, νὰ ἐπιδοθῶσι, χωρὶς νὰ εἶναι πρεπόντως παρεσκευασμένοι, εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ φυτοῦ τούτου.

Β'. ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΑΤΑΣ

Γενικότητες.— Ἡ καλλιέργεια τῆς πατάτας δὲν εἶναι δύσκολος, διότι τὸ φυτὸν τοῦτο εἰδοκμεῖ εἰς ὅλας τὰς καλὰς καὶ ὑγιεῖς γαίας, ἐκ δὲ τῶν ὑγρῶν καὶ πολὺ ἀργιλωδῶν ἔδαφῶν.

Ἐννοεῖται ὁμῶς ὅτι ὁ καλλιεργητὴς τῆς πατάτας, καὶ μάλιστα ὁ πρωτόπειρος, χρεωστεῖ μετὰ περισκέψεως καὶ ἐπιμελείας νὰ προβαίῃ εἰς τὴν καλλιέργειαν ταύτην ἔχων ὑπ' ὄψιν του τὰ ἐξῆς οὐσιώδη.

α') Τὸ ἐμπορεύσιμον τμήμα τοῦ φυτοῦ τούτου (οἱ κόνδυλοι) ἀναπτύσσεται ἐντὸς τῆς γῆς, ἐπομένως τὸ ἔδαφος πρέπει νὰ εἶναι πολὺ καλὰ καλλιεργημένον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ ἀναγκαίου νεροῦ καὶ ἀέρος, διὰ τὴν εὐκόλῃν διεσποδῆσιν τῶν ριζῶν καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν κανονικὴν καὶ ἄνευ κόπου ἀνάπτυξιν τοῦ καρποῦ (πατάτας) περὶ τοῦ φυτοῦ, δηλ. ὁ καρπὸς πρέπει νὰ εἶναι μαζεμένος ὑπὸ τὸ φυτὸν ὅπως τὰ κοτοπουλάκια μαζεύονται κάτω ἀπὸ τὴν μητέρα των.

β') Ὁ καλλιεργητὴς χρεωστεῖ νὰ γνωρίξῃ ὅτι ἡ πατάτα διὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ ἀπαραίτητον εἶναι νὰ δίδῃ ἐσοδείαν 1000—1500 ὀκάδας τοῦλάχιστον κατὰ στρέμμα, ἐπομένως πρέπει νὰ καλλιεργηταὶ ἐντατικῶς δηλ. μὲ ἐπιμελημένην ἐργασίαν, ἀφθονα λιπάσματα, εἴτε ὑπὸ μορφὴν κόπρου, εἴτε ὑπὸ μορφὴν χημικῶν λιπασμάτων, καὶ ἀκόμη καλλίτερα μὲ συνδυασμὸν τῶν δύο τούτων, πρὸς τοῦτο δὲ νὰ μὴ λείψουν καὶ αἱ ἄλλαι καλλιεργητικαὶ φροντίδες (σκαλίσματα, βοτανίσματα, παραχώματα, ψεκάσμοι καὶ ἐν γένει ἔργα προλήψεως παθήσεων κ. τ. λ.) Ὁ πατατοκαλλιεργητὴς χρεωστεῖ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν νὰ φροντίξῃ νὰ προλαμβάνῃ καὶ νὰ θεραπεύῃ τὰς ἀσθενείας, πού ἀναφαίνονται. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λη-

σμονῇ ὅτι ἡ πατάτα προσβάλλεται ἀπὸ πολλὰς παθήσεις.

γ') Ὁ πατατοκαλλιεργητὴς δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι ἡ πατάτα ἐπὶ ὀλίγους μόνον μῆνας (4—5) κατέχει τὸ ἔδαφος καὶ ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ σχετικῶς μικρὸν χρονικὸν διάστημα, τὸ ἥμισυ τοῦ καιροῦ ποὺ θέλει νὰ ὀρμάσῃ τὸ σιτάρι, ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ μαζεύῃ ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὸ ἔδαφος τὰς ἀναγκαίας πρώτας ὕλας (ὀξυγόνον, ὕδρογόνον, ἄνθρακα καὶ πρὸ πάντων ἄζωτον, φωσφόρον καὶ κάλι κ. τ. λ.) μὲ τὰς ὁποίας θὰ σχηματίσῃ τὸν μέγαν ὄγκον κορυμῶν, κλάδων, ριζῶν καὶ τοῦ προϊόντος ποὺ θέλει ὁ γεωργὸς νὰ συγκομίσῃ, δηλ. τὸ φυτὸν τῆς πατάτας εἰς διάστημα πέντε μηνῶν πρέπει νὰ παρασκευάσῃ προϊόντι 5—6 χιλιάδων ὀκάδων κατὰ στρέμμα.

Ὁ ἔχων ὑπ' ὄψιν του τὰ ἀνωτέρω εὐκόλως ἐννοεῖ ὅτι ὁ πατατοκαλλιεργητὴς χρεωστεῖ καλῶς νὰ καλλιεργήσῃ τὸν ἀγρὸν του καὶ ἀφθόνως νὰ τρέφῃ τὸ φυτὸν.

Καλλιεργητικαὶ φροντίδες

Ἡδη προβαίνομεν συντόμως εἰς τινὰς λεπτομερείας.

1. Ἐδαφος.— Ἡ ποιότης τοῦ ἔδαφους ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ καλλιεργηθῇ ἡ πατάτα, ἀπὸ γενικῆς πρακτικῆς ἀπόψεως δὲν ἔχει καμμίαν ἐξαιρετικὴν σημασίαν.

Ἡ πατάτα εὐδοκμεῖ εἰς ὅλα τὰ καλλιεργούμενα χωράφια καλῆς ποιότητος, προτιμᾷ ὁμῶς τὰ ἀμμοαργιλωδῆ ἔδαφη τὰ ἔχοντα ἀρετὴν βίθους τοῦλάχιστον μ. 0,60 καὶ συγκρατοῦνται μετ' αὐτὴν ὑγρασίαν, χωρὶς νὰ ἀποξηραίνονται ἀποτόμως.

2. Ὅργωματα.— Ἡ μηχανικὴ κατεργασία τοῦ ἀγροῦ τοῦ προοριζομένου διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ὑπ' ὄψιν μας φυτοῦ πρέπει νὰ γίνῃ ἐπιμελημένη, ὥστε τὸ χῶμα νὰ εἶναι καλὰ θρυμματισμένον χωρὶς ὀγκώδεις βῶλους. Αἱ ἀρόσεις πρέπει νὰ γίνωνται ὅσον τὸ δυνατόν βαθύτεραι, τοῦλάχιστον μ. 0,20 ὥστε καὶ αἱ ριζαὶ τοῦ φυτοῦ εὐκόλως νὰ ἐσχωρῶσι καὶ τὰ βρόχινα νερά καλῶς νὰ συγκρατῶνται. Συνήθως γίνονται τρεῖς ἀρόσεις, ταύτας δὲ πρέπει νὰ ἀκολουθήσωσι μερικὰ σβαρνίσματα εἰς τρόπον, ὥστε τὸ χῶμα νὰ εἶναι καλοθρυμματισμένο.

3. Διατροφή τοῦ φυτοῦ (ἥτοι λίπανσις αὐτοῦ).— Ἀπὸ ὅσα ἀνωτέρω εἴπομεν καταφανέστατα καταδεικνύεται ὅτι διὰ νὰ καλλιεργηθῇ ἡ πατάτα ἐπιτυχῶς μὲ ὄντως ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα καὶ ἀφθονα κέρδη, ἀπαραίτητον εἶναι ὁ δι' αὐτὴν προοριζόμενος ἀγρὸς ἀφθόνως καὶ λελογισμένως νὰ λιπανθῇ.

(Ἔπεται Συνέχεια)

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΦΩΤΙΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΥ ΚΑΤΑΕΦ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ ΜΑΡ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου σελ. 55)

“Όλα τὰ μάτια φαινότουσαν σὰν νὰ στραφήκανε κατὰ τὸν Ἑρσκίν. Τὸν εἶχανε ἀναγνωρίσει.

Αἰσθάνθηκε τὴν καυστικὰ ὁσμὴ τοῦ λειβανιοῦ ποῦ τοῦ θύμισε ξάφνου τὴ μυρουδιά τῆς αἰθέρας στὴν κάμαρα ποῦχε πεθάνῃ ἢ γυναικα του. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, θέλησε νὰ φωνάξῃ, ἦτανε ἀπ’ τ’ ἀπόσταγμα. Εἶναι.... αἰσθάνθηκε νὰ μὴν εἶναι καλὰ. Κλονίσθηκε, μὰ νίκησε μὲ μιὰ προσπάθεια τὴ λυποθυμιά ποῦ τοῦ ἐρχότανε, ἔχωσε τὸν σκούφο του στὸ κεφάλι κι’ ὥρμησε μανιασμένα στὸν ἀέρα. Μερικοὶ ποῦ βρισκόντουσαν στὸ προπύλαιο τὸν εἶχανε ἀναγνωρίσει πραγματικά.

“Ο Ἑρσκίν ἔτρεχε τώρα στὸ δρόμο δαγκώνοντας τὸ μoustάκι καὶ σκοντάφτοντας.

Ἀργότερα ὁ Ἑρσκίν διηγότανε πὼς οἱ στιγμὲς κείνες σταθήκανε οἱ πιδὸ τρομερὲς ἀπ’ ὅσες εἶχε ζήσει ἀπ’ τὸ θάνατο τῆς γυναικας του ὡς τὴ μέρα ποῦ εἶχε δεχτὴ τελειωτικὰ τὸ τετελεσμένο γεγονός. Βέβαια δὲν ἦτανε ἡ ὁδὸν ἡ ντροπὴ τῆς μετάνοιας. “Οχι! Εἶχε προσβληθῇ δημοσίᾳ μ’ ἕναν τρόπο πολὺ χυδαῖο, σκληρὸ καὶ παράλογο στὸ πιδὸ βαθὺ, στὸ πιδὸ ἀνθρώπινο, στὸ πιδὸ ἀγαπημένο αἰσθημά του. Στὴ θύμηση ποῦ φύλαγε γιὰ τὴν γυναῖκα του, στὴν ἀγάπη του γι’ αὐτήν, γι’ αὐτὴ ποῦ δὲν ἦτανε ἔνοχη σὲ τίποτα.

“Εσφιγγε τὶς γροθιὲς του, ἔτοιμος νὰ γυρῇ στὴν ἐκκλησιὰ καὶ νὰ ἀποστομώσῃ τὸν κήρυκα. Μπῆκε σ’ ἕνα κουρεῖο, ξυρίστηκε κι’ ἔκοψε κι’ ἔλουσε τὰ μαλλιά του. Μὲ τὸ πρόσωπο ἀδυνατισμένο, ξανανωμένος ἀπ’ τὸ ξύρισμα, ἀρωματισμένος μὲ κολώνια, χαϊδεύοντας μὲ τὸ δάχτυλο τὸ βουρτσισμένο μoustάκι του, ὁ Ἑρσκίν, ξανάφθε στὸ σπῆτι τοῦ ποῦ δὲν εἶχε πατήσῃ ἐδῶ κι’ ἔξω μέρες.

Τὸ δωματίον μόνις τακτοποιημένο ἀπ’ τοὺς γείτονες, ριμαγμένο, γεμάτο καπνιά, δατηροῦσε ἀκόμα τὰ ἴχνη τῆς καταστροφῆς. “Ο Ἑρσκίν ἀνατρίχιασε ἀπ’ τὸν πυρετὸ καὶ τὸ κρύο ποῦ βασιλεῦε μέσα κεῖ, κλειδωθήκε κι’ ἔμεινε ἔτσι ἀργὰ τὸ βράδυ, δίχως ν’ ἀνάψῃ φωτιά, σὲ μιὰν ἀπόλυτη σιωπὴ ποῦ κανένας κρότος δὲν τὴν τάραιζε. Οἱ γείτονες ἀρχίζανε ν’ ἀνησυχοῦνε. Κατὰ τὶς ἐννέα ὅμως ἀκούσανε νὰ τριζῇ ἡ κλειδωνιά. “Ο Ἑρσκίν ἐβίαζε τὰ βήματά του γιὰ νὰ μὴ συναντήσῃ κανέναν στὸν διάδρομο ἢ στὴ σκάλα, κατέβηκε καὶ βγήκε στὸ δρόμο. Σιγοπερπατοῦσε τρέμοντας, βήχοντας καὶ χτυπώντας τὸ στήθος μὲ τὰ χέρια του. Περπάτησε ἀρκετὰ, πέρασε ὁλόκληρη τὴ πόλη καὶ ἐπὶ τέλους στάθηκε μπρὸς σ’ ἕνα ἀστικό ξύλινο σπιτάκι ποῦ βρισκότανε σ’ ἕνα ὑψώ-

μα, ἀνάμεσα σὲ δυὸ δρομάκια, ποῦ κατεβαίνανε ἀπότομα κατὰ τὸ ποτάμι.

Μιὰ ἀδύνατη λάμψη φώτιζε τὰ παράθυρα. “Ο Ἑρσκίν ἀνέβηκε τὶς σκάλες ποῦταν σκεπασμένες μὲ πάγο καὶ τριζανε καὶ μόνις βρέθηκε στὸ πάνω σκαλοπάτι ἀναψὲ ἕνα σπῆτο. Στὸ λιλὰ φῶς διέκρινε μιὰ σιδερένια θαμπὴ πλάκα καὶ διάβασε: «Πάτερ Γρηγόρης Σμύρνοφ». Τράβηξε ἕνα στριμμένο σύρμα. Ἀκουσε συγχρόνως τὴν ἦχο τοῦ κουδουνιοῦ ἀπ’ τὴν ἄλλη μεριά τῆς πόρτας, ποῦταν ντυμένη μὲ κετσὲ καὶ μουσαμὰ εἰς τὸ κούφιο γαγγίσμα ἀνάκατο μὲ τὸ οὐρλιασμα ἑνὸς σκυλιοῦ. Μιὰ πετούγια ἀντήχησε εὐθὺς μετὰ καὶ τὸ σιδερένιο χέρι ἔπεσε μὲ κρότο.

“Ἡ πόρτα μισάνοιξε

— Ποιὸς εἶναι; Ρώτησε μιὰ σοβαρὴ φωνή.

“Ο Ἑρσκίν ἔσπρωξε τὴν πόρτα δίχως ν’ ἀπαντήσῃ κι’ ἔκανε ἕνα βῆμα κατὰ τὴ σκοτεινὴ εἴσοδο. “Ἡ σιλουέττα τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἀνοίξε ὀπισθοχώρησε. “Ο Ἑρσκίν ξανάκλεισε ψηλαφιστὰ τὴ πόρτα βρήκε τὴ πετούγια καὶ τὴν ἔβαλε στὴ θέση της.

— Δένδιαχρίνω εἶπε ἡ σοβαρὴ φωνὴ τρέμουλιαστὰ. Δέν διακρίνω...

“Ο Ἑρσκίν σκούπισε προσεχτικὰ τὰ πόδια πάνω στὸ ταπέτο ποῦ βρήκε στὸ πόδια του. Οἱ δυὸ ἀνθρώποι τραβήξαν ἀφῶνοι στὸ διάδρομο, ὁ ἕνας προχωρῶντας κι’ ὁ ἄλλος ὀπισθοχωρῶντας ἕως τοῦ βρεθίθηκαν σ’ ἕνα δωματίον φωτισμένο ἀπὸ ἕνα καντήλι. Τότε κυτταχτήκανε κατὰματα.

“Ο παλπᾶς ἔσφιγγε στὴ χοῦφτα του ἕναν μεγάλο σταυρωμένο ποῦ πίεζε στὸ στήθος του σὰν μαχαιράκι. Μὲ τὰ γεμάτατρόμο μάτια του κυτοῦσε τὸν Ἑρσκίν ἀναζητῶντας σπασμωδικὰ πίσω του, δίχως νὰ βροῖσῃ κάποιο μέρος νὰ στηριχθῇ. “Ο Ἑρσκίν μὲ τὸ στόμα συσπασμένο ἀπὸ ἕνα χαμόγελο, προχώρησε στὸ δωματίον τριζοντας προφυλαχτικὰ τὰ δάχτυλά του. Καταγινότανε νὰ περπατήσῃ στὸ διάδρομο σὰν πάνω σὲ μιὰ γέφυρα. Φαινότανε σὰν νὰ μὴν ἔβλεπε τὸν παπᾶ, βυθισμένος ὅπως ἦταν σὲ σκέψεις ποῦ ἐνδιαφέρανε αὐτὸν καὶ μόνο.

— Θὰ φωνάξω, ἔκανε ὁ Πάτερ Γρηγόρης μὲ μιὰ φωνὴ σβυσμένη, θὰ φωνάξω τὸν κόσμο...

“Ἡ φοῦχτα τοῦ ποῦ ἔσφιγγε τὸν σταυρωμένο ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

— Δέν εἶναι ἀνάγκη, εἶπε ὁ Ἑρσκίν μ’ ἕνα ὕψος σκεπτικὸ καὶ σχεδὸν ἡσυχο. Μὴ στενοχωριόσαστε.

“Ο Πάτερ Γρηγόρης ὀπισθοχώρησε πιδὸ πολὺ, τὸ χέρι του βρήκε κι’ ἀκούμπη-

σε τὴν ἄκρη τοῦ τραπέζιου καὶ πιάστηκε δυνατὰ σ’ αὐτὸ.

— Λοιπὸν γιὰτὶ ἤλθατε; ρώτησε σοβαρὰ καὶ ξάφνου πίστεψε πὼς κατὰλαβε. “Ἡ ἰσχὺς μιᾶς δύναμης ξανάλθε μέσα του, ὄρθωσε τὸ μικρὸ καὶ καχεκτικὸ ἀνάστημά του.

— Δέν εἶναι πρὸς ἐμένα εἶπε ὑψώνοντας τὴν μεγαλόπρεπη καὶ θριαμβευτικὴ φωνὴ του ποῦ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση. Δέν εἶναι πρὸς ἐμένα..... ὄχι.....

“Ο Πάτερ Γρηγόρης σήκωσε τὸ χέρι του σὰν γιὰ ν’ ἀπομακρυνθῇ καὶ νὰ ἀπωθήσῃ τὸν ἑαυτὸ του.

— “Οχι σὲ μένα.... Σὲ Κεῖνον, σὲ Κεῖνον!

Τὸ φαρδὶ ἀνασκουμπωμένο μανίκι τῆς ρόμπας του ἀνέβηκε ὡς τὸ ἀδύνατο κι’ ὠχρὸ μπράτσο τοῦ χεριοῦ ποῦ ἔδειχνε στὴ γωνιά ποῦ τὸ καντήλι φώτιζε τὸ σκοτεινὸ μανουρισμένο χονδρὸ ποῦχαν οἱ εἰκόνες.

— Σὲ Κεῖνον, σὲ Κεῖνον, ἔξακολουθοῦσε ὁ Πάτερ Γρηγόρης ποῦ τώρα ἔπνιγε καὶ χαμήλωνε τὴ φωνὴ γιὰ νὰ ψιθυρίσῃ, σὲ Κεῖνον.

Τ’ ἀδύνατα κι’ ἄχρωμα μάγουλά του— ποῦταν σὰν σιμαδεμένα κι’ ἐπουλωμένα γύρω ἀπ’ τὸ στόμα, ἀσπρίζανε στὸ θαμπόφωτο τοῦ καντηλιοῦ. “Ο Ἑρσκίν ἔρριξε μιὰν ἀφηρημένη ματιὰ στὶς εἰκόνες καὶ ξανάρχισε τὸ ἴδιο κίνημα τῶν χερῶν του.

— Δέν εἶναι ἀνάγκη Γρηγόρη Ἰβάνοβιτς δέν εἶναι ἀνάγκη. Ἀς τ’ ἀφήσουμε αὐτὰ.

Κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα σιμὰ στὸ τζάκι ἔσφιξε ἅπληστα τὰ χέρια του στὴ ριτιδωμένη καὶ θερμὴ ἐπιφάνεια καὶ καμπουρίασε.

— Τότε τί τρέχει; Ρώτησε ξερὰ ὁ παπᾶς.

“Ο Ἑρσκίν σώπαινε. Φαινότανε σὰν νὰ κοιμότανε. Ἐνα μεγάλο σκυλὶ βγήκε ἀπ’ τὸν διάδρομο καὶ ξαπλώθηκε στὰ πόδια του. Μὲς τὴ κάμαρα ἔκανε ζέστη, ἐν τούτοις ὁ Ἑρσκίν τιναζότανε πάντα ἀπὸ ἕνα μικρὸ ρίγος μόνις ἀντιληπτὸ. “Ο παπᾶς γέμισε κι’ ἀναψε μιὰ λάμπα πετρελαίου ποῦ ἀκούμπησε στὸ τραπέζι κάθησε στὴ πολυθρόνα καὶ βυθίστηκε στὴν προσμονὴ μ’ ἕνα ὕψος σκυθρωπὸ. Ἐπὶ τέλους ὁ Ἑρσκίν συνήλθε. Σήκωσε τὸ κεφάλι κι’ ἔρριξε γύρω τριγύρω μιὰ ματιὰ μὲ τὰ κόκκινα καὶ κουρασμένα του μάτια.

— Συγχωρεῖστε με, ἔκανε σκεπτικὰ, χωρὶς ἀμφιβολία σὰς τάραιξα! Μὰ μπορῶ νὰ φύγω. Ἦρθα χωρὶς σκοπὸ ἔτσι γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. Δέν ἔπρεπε νὰ πάω κάπου;

("Επεὶ Συνέχεια")

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ



Η ΜΕΛΙΣΣΑ

Ἡ δημοκρατία τῶν μελισσῶν—Πῶς ἀπὸ μέλι γίνεται κερί—Τὰ εἶδη τῶν μελισσῶν—Τραγωδίαί καὶ δράματα μέσα εἰς τὴν κυψέλην τῶν μελισσῶν—Οἱ ἄνδρες... δὲν ἔχουν καμμίαν ὑπόληψιν εἰς τὴν γυναικοκρατίαν τῆς κοινωνίας τῶν μελισσῶν—Πότε μόνον δὲν κεντοῦν αἱ μέλισσαι—Οἱ παρείσακτοι τῆς κυψέλης.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΦΗΜ. «ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΝΕΑ»

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου σελ. 55)

Αἱ τροφοὶ θὰ ἐπιληφθοῦν αὐτῶν, θ' ἀρχίσουν νὰ τοὺς ταΐζουν μὲ εἰδικὴν τροφήν, καὶ ὅχι μὲ μέλι καὶ νέκταρ, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἔχουν προηγουμένως χωνεύσει αἱ ἴδιαι, καὶ ἔτσι διὰ τῆς τροφῆς θ' ἀναδειχθῇ ἡ βασίλισσα. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς πλουσίας τροφῆς, ἡ μικρὰ ἐργάτις μέλισσα αἰφνιδίως αὐξάνει εἰς δύναμιν καὶ διαστάσεις καὶ ἀπὸ ἑνὸς μικροῦ σκώληξ μεταβάλλεται εἰς σκώληκα βασιλικόν. Ἡ μοῖρα τῆς τὴν προώριζε διὰ κοινὴν ἐργάτιδα, καὶ ἕνα τυχαῖον γεγονὸς τὴν ἀνέδειξεν εἰς βασίλισσαν. Ὁ βασιλικὸς σκώληξ μέχρι τελευταίας στιγμῆς, ἐξακολουθεῖ νὰ δέχεται τὴν ἰδίαν ἐξαιρετικὴν τροφήν, καὶ ὅταν κλεισθῇ μέσα εἰς τὸ κελὶ τοῦ διὰ τὰς περαιτέρω μεταμορφώσεις πού εἶδαμεν, θὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ θρεμμένος καὶ δυνατός.

Κλεισμένη μέσα εἰς τὸ κελὶ τῆς, ἡ ὑποψηφία βασίλισσα, ἀρχίζει καὶ αὐτὴ νὰ ὑφαίνει τὸ μεταξινὸ κουκούλι τῆς, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν θὰ τὴν καλὴν ὁλόκληρον, ὅπως τὸ κουκούλι πού ὑφαίνουν αἱ μέλλουσαι ἐργάτιδες. Τὸ κουκούλι τῆς δὲν φθάνει παρὰ μόνον ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς ἕως τοῦ μισοῦ σώματος τῆς. Ἀλλὰ τὸ μόνον μέλος τοῦ σώματος τῆς πού μένει ἀκάλυπτον, οἱ δακτύλιοι τῆς κοιλιακῆς χώρας, εἶναι ἀκρίβως καὶ τὸ περισσότερον εὐθραυστον. Καὶ εἶναι ἐπιτήδες ἐκτεθειμένες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διότι ἂν ἡ βασίλισσα εἶναι μέσα εἰς τὴν κυψέλην καὶ θέλει ν' ἀπαλλαγῇ τῶν πριγκηπισσῶν, δὲν ἔχει παρὰ νὰ βυθίσῃ τὸ κεντρὶ τῆς μεταξὺ τῶν ἀκαλύπτων δακτύλιων καὶ ἡ δολοφονία ἔχει συντελεσθῇ. Ἄν ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῶν βασιλισσῶν σκωλήκων ἦταν σκεπασμένον ἀπὸ τὸ μεταξωτὸ κουκούλι, ἡ βασίλισσα δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ ὅτι τῆς ὑπαγορεύει τὸ δολοφονικὸν τῆς ἐνστικτον.

Διὰ νὰ καρακολουθήσωμεν τὴν ἀντιπῆξιν τῶν πριγκηπισσῶν ἃς φαντασθῶμεν ὅτι εὐρισκόμεθα μέσα εἰς τὴν ἀρχικὴν κυψέλην, πού ἄφησεν ἡ βασίλισσα ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸ σμήνος τῶν μελισσῶν τῆς. Διὰ ποῖον λόγον ἐγκατέλειπε τὴν ἀρχικὴν κατοικίαν τῆς; Διότι ὅπως καὶ αἱ ἐργάτιδες, εἶχε φέροι εἰς πέρας τὸ ἔργον τῆς καὶ δὲν ἐχρεοιάζετο πλέον εἰς τὴν κυψέλην. Εἶχε γεμίσει ὅλα τὰ διαμερίσματα

μὲ τὰ ὠὰ τῆς καὶ ἡ κυψέλη περιεῖχε περίπου 10 χιλιάδας ὠῶν, 18,000 σκωλήκων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁκτώ ἢ ἑννέα πριγκηπίσας. Τὸ ἔργον ἐτελείωσε. Ἡ βασίλισσα καὶ αἱ ἐργάτιδες τῆς δὲν ἔχουν πλέον τίποτε ἄλλο νὰ κάμουν. Ἐγέμισαν τὴν κυψέλην μὲ προμηθείας συνισταμένας εἰς μέλι καὶ νέκταρ. Τὰ διαμερίσματα μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἐνεκλείσθησαν κατὰ τὸν τρόπον πού εἶδαμεν, οἱ σκώληκες θ' ἀνοίξουν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ θὰ βγῇ μία νέα γενεὰ καὶ θὰ γεμίσῃ τὴν κυψέλην μὲ τὴν δραστηριότητά τῆς. Δὲν ὑπάρχει θέσις διὰ τὴν παλαιότεραν γενεάν. Αἱ μέλισσαι αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν γενεάν αὐτὴν, μὲ τὴν βασίλισσαν τὴν ἐπὶ κεφαλῇ, εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγουν, διότι εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐποχῆς, καὶ ἡ βασίλισσα δύναται καὶ ὀφείλει νὰ γεννήσῃ ἀκόμη πολλὰς χιλιάδας ὠῶν. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον φεύγει εἰς ἀναζητήσιν νέας κατοικίας, ὅπου νὰ δυνηθῇ, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἐργατῶν τῆς, νὰ ἐγκατασταθῇ καὶ νὰ δημιουργήσῃ νέαν οἰκογένειαν.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐξόδου αὐτῆς οἱ σκώληκες τῶν πριγκηπισσῶν, προσεγγίζοντες εἰς τὴν στιγμὴν πού θὰ διαρρήξουν τὰ διαμερίσματά των καὶ θὰ ἐξέλθουν τέλεια πλέον ἔντομα, ἐγείρουν φωνὴν, βομβοῦν, καὶ ἡ βασίλισσα, ἀκούουσα τὰς φωνὰς αὐτὰς, ἐρεθίζεται καὶ ὁρμᾷ κατὰ τῶν διαμερισμάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξέφυγαν αἱ φωναί, διὰ νὰ φονεύσῃ τῆς βασιλοπούλες.

Ἄν εὐρισκόμεθα εἰς τὸ τέλος τῆς θερινῆς ἐποχῆς, ὅταν πλησιάζῃ εἰς τὸ τέλος τῆς ἡ περιόδου πού ἡ βασίλισσα γεννᾷ ὠὰ, δὲν ἀποκλείεται αἱ ἐργάτιδες νὰ μὴ ἠμπούδιζαν τὰς δολοφονίας αὐτὰς. Ἀντιθέτως θὰ συνήρουν εἰς τὰ ἐγκλήματα τῆς βασίλισσας.

Ἀλλ' ἂν εὐρισκόμεθα εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς θερινῆς ἐποχῆς αἱ μέλισσαι ἔν γνῶσει ὅτι μέχρι τοῦ φθινοπώρου θὰ σχηματισθοῦν πολλὰ σμήνη καὶ ὅτι κάθε σμήνος πού θὰ ἐγκαταλείπῃ τὴν κυψέλην διὰ νὰ ἰδρῶσιν νέαν ἀποικίαν, ἔχει ἀνάγκην μιᾶς βασίλισσας, θὰ προφυλάξουν τὰς νεαρὰς πριγκηπίσας τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ εἶναι πολὺτιμος. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ βασίλισσα ἂν κἀνὴν πῶς ὁρμᾷ, θὰ εὖρον κάθε πριγκηπικὸν διαμερίσμα φρουρούμενον ἀπὸ μίαν ἐργάτιδα. Καὶ ἂν κἀνὴν

πῶς ἐπιμένει οἱ φύλακες δὲν θὰ διστάσουν νὰ τὴν ἀπωθήσουν διὰ τῆς βίας καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὴν σκοποῦσιν. Τότε ἡ βασίλισσα ἐν ἀγανακτήσει, βομβεῖ δυνατὰ καὶ ὁ ἐξηγειόμενος βόμβος τῆς ὑποτάσσει εἰς τὰς θελήσεις τῆς τὰς θεραπαινίδας τῆς. Αἱ ἐργάτιδες ἀνίκανοι νὰ παρακούσουν εἰς τὰς ἐπιταγὰς τῆς βασίλισσας τῶν, ὁμοιάζουν πρὸς στιγμὴν ὥς νὰ τὰ χάνουν καὶ παραμερίζουν, νὰ τῆς ἀνοίξουν δίοδον καὶ νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ κἀνὴν ἐλεύθερα ὅτι θέλει.

Ἀλλ' ἐνῷ ἡ βασίλισσα, καταπραυνθεῖσα ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν αὐτῆν τῶν θεραπαινίδων τῆς, ὁρμᾷ ἀκάθεκτος κατὰ τοῦ λίκνου τῶν θυγατέρων τῆς, ὁ βόμβος τῆς, ἡ φωνὴ τῆς παύει. Αἱ ἐργάτιδες μέσα εἰς τὴν σιωπὴν, ἐπανευρίσκουν τὴν ψυχραμίαν των καὶ ἀντιλαμβάνονται τὸν τρόπον τινα ὅτι ἂν δὲν ἐπέμβουν ἀμέσως, θὰ συντελεσθῇ τὸ ἀνεπανόρθωτον, τὸ μοραῖον ὁρμῶν μὲ ὅλην τὴν τυχύτητα πρὸς τὰ πριγκηπικὰ διαμερίσματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ προφυλάξουν πάσῃ θυσίᾳ. Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ νεαραὶ πριγκηπίσσαι, πού ἔχουν ἀναπτυχθῇ καὶ εἶναι ἔτοιμα νὰ βγοῦν ἀκούουσαι ὅλη αὐτὴ τὴν φασαρίαν θέλουν νὰ ἐξέλθουν μιὰ ὥρᾳ ἀρχήτερα ἀπὸ τὴν φυλακὴν των. Εἰς τὰς φωνὰς τῆς βασίλισσας ἀπαντοῦν καὶ αὐταὶ διὰ φωνῶν μέσα ἀπὸ τὴν φυλακὴν των. Ἀλλὰ τότε σπεύδουν αἱ τροφοὶ, καὶ ἐν γνῶσει τοῦ κινδύνου πού ἀναμένει τὰς νεαρὰς πριγκηπίσας ἂν τὰς ἀντιμετώπιζεν ἡ μαινομένη βασίλισσα, ἀντὶ νὰ τὰς βοηθήσουν νὰ διαρρήξουν τὸ κήρινον περίβλημα τῶν διαμερισμάτων, προσθέτουν εἰς αὐτὸ νέα στρώματα κηροῦ καὶ τὸ ἐνισχύουν.

Εἰς τὸ τέλος, ἀπρηδυσμένη, κουρασμένη ἀπὸ τὰς ματαίας προσπάθειάς τῆς, ἡ βασίλισσα αποφασίζει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κυψέλην διὰ νὰ ἀναζητήσῃ νέαν κατοικίαν. Τὰ τρία τέταρτα τῶν μελισσῶν τῆς κυψέλης, τὴν ἀκολουθοῦν εἰς τὴν ἐξόδον αὐτὴν. Αἱ ἐναπομένουσαι παραμένουν διὰ νὰ καθαρίζουν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κυψέλης, νὰ φροντίζουν διὰ τὸν ἀερισμὸν, καὶ νὰ φέρουν τροφήν ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζωὴν τῆς νέας γενεᾶς.

(Ἔπεται Συνέχεια)

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΜΑΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου κ. Ἐμμ. Καρατζᾶ κρινούσαν, ἀπὸ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τὸ εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον μας δημοσιευθὲν ἄρθρον τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ συνεργάτου μας κ. Κ. Τὴν δημοσιεύουν αὐτῆς, καίτοι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους περιλαμβάνει ὕμνους ὁμοειδέτους πρὸς τὸν βουλευτὴν τῆς νήσου μας, ἐκρίναντες ἐπιβεβλημένην πρὸς διατήρησιν τῆς ἀμεροληψίας μας, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Στάθη ὑπεραμυνομένου τῆς πολιτικῆς τοῦ μακαρίτου Στάη. Ἐπὶ τούτοις εὐχαριστοῦμεν τὸν ἐπιστολογράφον μας καὶ φίλον κ. Ἐμμ. Καρατζᾶν διὰ τὰς εὐχὰς καὶ συγχαρητήρια του ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ «Κυθηραϊκοῦ Κήρυκος».

Πειραιεὺς 25 Ἰανουαρίου 1932

Φίλε κ. Διευθυντά,

Ἐν πρώτοις θὰ σᾶς παρακάλῃσω νὰ μὲ συγχωρήσητε διότι τόσον ἀργὰ σᾶς ἀποστέλλω διὰ τῆς παρούσης μου τὰ θεράμια μου συγχαρητήρια διὰ τὴν ὄντως ὠραίαν ἐμφάνισιν τοῦ «Κυθηραϊκοῦ Κήρυκος» καὶ τὴν πλουσίαν ὕλην του. Εἶμαι καθὼς γνωρίζετε συνδρομητὴς τοῦ «Κυθηραϊκοῦ Κήρυκος» καὶ τὸν διαβάξω μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἅμα τὸν λάβω ἱκανοποιῶν τοιοῦτοτρόπως ὀλίγον τὴν ἀγωνίαν ποῦ δοκιμάζω μέχρις ὅτου φθάσῃ ἡ πρώτη ἐκάστου μηνὸς ποῦ κυκλοφορεῖ.

Στὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Κυθηραϊκοῦ Κήρυκος» ἐδιάβασα μετὰ τῶν τόσων ἄλλων ἄρθρων ἐγκρίτων συνεργάτων σας καὶ ἄλλοις ἄρθρον τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Συνεργάτου σας κ. Κ. ὑπὸ τὸ τίτλον «**Πάνω ἀπὸ τὰ Πρόσωπα**» καὶ ὁμολογῶ ὅτι τὸ σύνολον τοῦ ἀρθρου τούτου μοῦ ἤρρεσε ὑπερβολικὰ οὐδ' ἦτον ὅμως νομίζω ὅτι ὁ συνεργάτης σας οὗτος παρέλειψε μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα τολμῶ διὰ τῆς παρούσης μου νὰ σᾶς τονίσω, ἐλπίζων ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον σας διὰ τὰ πατριωτικά μας ζητήματα δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ νὰ μοῦ ἀρνηθῇτε τὰς στήλας τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ σας δὲ τὴν καταχώρησιν τῆς ἐπιστολῆς μου ταύτης εἰς αὐτό.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον τοῦ μακαρίτου συμπολίτου Σπύρου Στάη καὶ τὰ γραφόμενα ἀπὸ τὸν συνεργάτην σας δὲν δύναμαι ἐγὼ νὰ κρίνω διὰ τὸ ὁρθὸν ἢ ὀχι τῶν κρίσεών του, διότι δὲν ἔτυχε νὰ τὸν γνωρίσω. Πάντως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γνωρίζω εἶναι ὅτι οἱ συμπολίται μας μὲ τοὺς ὁποίους συνεζήτησα μοὶ ἀπάντησαν ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦ συνεργάτου σας κ. Κ. κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι ἀληθές καὶ μᾶλλον παρέλειψε παρὰ προσέθεσεν.

Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὰ διὰ τὸν ἡδὴ Βουλευτὴν τῆς νήσου μας γραφόμενα εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας συνεργάτου σας νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ὁ ἀρθρογράφος σας ἀδικεῖ πολὺ τὸν βουλευτὴν μας τονίζων ὅτι τὰ Κύθηρα δὲν εἶδαν τίποτε μέχρι σήμερον ἀπὸ αὐτόν. Διὰ νὰ εἶμαι δὲ σαφέστερος παραθέτω ἀμέσως κατωτέρω μερικὰ σημεῖα δράσεως τοῦ βουλευτοῦ μας κ. Παν. Τσιτσιλία ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἐκλογὴ του ὠφέλησε τὰ Κύθηρα καὶ ἡ ἐν γένει πολιτεία του ὑπῆρξε μεστὴ ἔργων κοινῆς ὠφελείας.

1) Ἡ ὁδὸς Διακοφτίου - Ἀρωσιᾶδων κατὰ τὴν γνώμην μου καὶ τὴν γνώμην πραγματικῶν πατριωτῶν ὑπῆρξεν ἀρκετὰ ἐπιωφελὴς διὰ

τὴν νήσον μας διότι διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς, μήκους 16 χιλιομέτρων, ἐδαπανήθησαν ἀρκεταὶ χιλιάδες αἱ ὁποῖαι ἐξ ὁλοκλήρου διετέθησαν εἰς συμπολίτας ἐργάτας οἱ ὁποῖοι ἠργάζοντο ἐπὶ πεντάμηνον καὶ πλέον εἰς τέσσαρα συνεχῆ ἔτη καὶ τὸ σπουδαιότερον ἐξ ὧν ὅτι τὰ ποσὰ αὐτὰ συνελέγησαν ἐξ ἐράνων συμπολιτῶν μας τῆς Ἀμερικῆς παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου βουλευτοῦ μας μεταβάντος ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας καὶ ὑποστάτους τόσας κακουχίας καὶ ἀρκετοὺς κόπους πρὸς τὸ γενικὸν συμφέρον τῆς νήσου μας. Τίς δύναται νὰ παραβλέψῃ λοιπὸν τὴν ὠφέλειαν αὐτὴν ἐφ' ὅσον σὺν τῇ κατασκευῇ λαμπροῦ δρόμου παρέμειναν καὶ τὰ χρήματα αὐτὰ εἰς τὸ νησί μας;

Ἀλλὰ εἶναι δυνατόν ποτε νὰ ἰσχυρισθῇ τις μὲ πεποιθήσιν ὅτι ἡ κατασκευὴ τοῦ δρόμου αὐτοῦ ἦτο ἀνωφελὴς, ἀφοῦ δι' αὐτοῦ ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐγένετο ἀρτηρία ἡ ὁποία θὰ διευκολύνῃ τὸν συμπολίτην μας μέλλοντα νὰ ταξιδεύσῃ ἐκ τοῦ Διακοφτίου, ἀφ' ἑτέρου ἔδωκεν ἀφορμὴν ἐνώσεως τῶν πέριξ χωρίων (Καστρισιανίτικων καὶ Μυτάτων) καὶ τὴν κατασκευὴν ἰδιαίτερας ἀμαξιτῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀγίαν Μόνην; Μήπως ἡ ὁδὸς Διακοφτίου δὲν ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῆς συνδέσεως ὧν τῶν χωρίων δι' ἀμαξιτῶν δρόμων οἱ ὁποῖοι διευκολύνουν τὴν μεταφορὰν τῶν συμπολιτῶν καὶ τὴν ἐμπορευμάτων των διὰ τῆς χρησιμικοποιήσεως τῶν αὐτοκινήτων τὰ ὁποῖα οὕτως δύναται νὰ συντηρηθῶσιν εἰς τὴν νήσον μας;

2) Ἐτερον ἀγαθὸν τὸ ὁποῖον καὶ τοῦτο εἶναι ἔργον τοῦ σημερινοῦ βουλευτοῦ μας εἶναι ἡ ἐγκατάστασις τηλεφώνων εἰς Ἀδλέμονα καὶ Βισράδικα καὶ εἰς τὰ λοιπὰ χωρία. Πρέπει νὰ εἶναι τυφλὸς καὶ τελείως ἀφελὴς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ παραβλέψῃ τὸ ἀγαθὸν τοῦτο τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπαρξὶς καταργεῖ τὰς ἀποστάσεις καὶ τοιοῦτοτρόπως ὅλα τὰ χωρία ἔχει εἰς διαρκὴ ἐπικοινωνίαν διότι τὸ τηλέφωνον τώρα λυεῖ ὅλας τὰς διαφορὰς.

3) Ἡ ἐξασφάλισις τῆς συγκοινωνίας τῆς νήσου μας μὲ τὰ Ἀντικύθηρα διὰ βενζινοπλοίων δὲν π. σ. εὐὴ νὰ γὰρ ταῦτα τις ὅτι εἶναι ἄνω ἀξίως, ἀφοῦ δι' αὐτῆς οἱ κάτοικοι τῆς μικρᾶς νηίδος τῶν Ἀντικυθήρων εὐρίσκονται εἰς ἐπικοινωνίαν πολὺ συχνὴν μὲ τὸν κόσμον καὶ δὲν μένουν ὅπως ἔμναν ἄλλοτε ἀδικημένοι καὶ δὲν ζοῦν ὅπως ζούσαν ἄλλοτε κρυφὰ καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν θεόν. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἔργον τοῦ βουλευτοῦ μας κ. Π. Τσιτσιλία.

4) Ἄλλον ἀγαθὸν εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ ἴδρυσις ἐκλογικῶν Τμημάτων εἰς Ἀντικύθηρα καὶ Λεβιάδι· οἱ κάτοικοι τῶν περιφερειῶν τούτων δύναται πλέον ὥς Ἕλληνες φορολογούμενοι πολιταὶ νὰ ψηφίζωσιν ἐλευθέρως εἰς τὸ μέρος τῶν χωρίων νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑφίστανται μαρτύρια διὰ νὰ ἐξασκήσουν τὸ ὑψηλὸν καθήκον των.

5) Ἄλλο πάλιν καλὸν διὰ τὸν τόπον μας ἐπὶ τοῦ ἰδίου βουλευτοῦ καὶ τῇ ἐνεργείᾳ του γενόμενον εἰς τὴν Πατρίδα μας, εἶναι ἡ κατασκευὴ σχολικοῦ κτιρίου ἐν Καλάμῳ καὶ ἡ ἴδρυσις σχολείου ἐν αὐτῷ. Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀρνηθῇ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀφοῦ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου δίδονται τὰ μέσα εἰς τοὺς κατοίκους νὰ μαθάνουν τὰ παιδιὰ τους γράμματα. Τό καλὸν ἐκ

τούτου ἔβλεπαν βέβαια καὶ οἱ ἀντίπαλοι τοῦ σημερινοῦ βουλευτοῦ μας ἀπέφεναν ὅμως νὰ τὸ χαρίσουν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Καλάμου ἀπὸ τὸν φόβον μήπως οἱ χωρικοὶ ξυπνήσουν καὶ ἐννοήσουν τὰ σχέδιά των.

6) Ὁ σημερινὸς βουλευτὴς μας ὑπῆρξεν ὁ Δημιουργὸς τῆς πρακτικῆς Σχολῆς εἰς Ἀρωσιᾶδικα διὰ τὴν ὁποίαν οἱ Κυθήριοι θὰ καυχῶνται.

7) Ἐπὶ τῆς βουλευτικῆς θητείας τοῦ κ. Τσιτσιλία ἐχορηγήθησαν διάφορα ποσὰ διὰ τὴν ἐπαρχιακὴν ὁδοποιάν καὶ διὰ τὰ Κοινοτικά ἔργα τῆς νήσου μας.

Καὶ ὥς ἀφήσωμεν τὰ τόσα ἄλλα ἀγαθὰ ποῦ ἔγιναν ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ βουλευτοῦ μας, κατόπιν τῶν τόσων γνωστῶν ἐνεργειῶν του καὶ ὥς ἐξετάσωμεν τὴν ἀπὸ πάσης ἀποφύως ὑπαγωγὴν τῆς νήσου μας εἰς Πειραιᾶ διὰ τὴν ὁποίαν ὑπαγωγὴν τὴν ἀντίδρασιν εὗρεν ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του καὶ ἦν ἀντίδρασιν ἐξουδετέρωσεν ἡ δραστηρία ἐνεργεία του καὶ ἡ γενικὴ ἀπαίτησις τῶν ἐνταῦθα καὶ Κυθήριος συμπολιτῶν μας

Ἐπὶ τῆς ἀραγε Κυθήριος ποῦ ν' ἀγνοῇ τοὺς κόπους καὶ τὰς θυσίας εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβάλλοντο οἱ συμπολίται μας μεταβαίνοντες εἰς τὸ Γύθειον διὰ νὰ δικασθῶσι; Ἐκεῖ ξένοι μεταξὺ ξένων περιέπιπτον εἰς χεῖρας διαφόρων ἐκμεταλευτῶν διότι οὐδεὶς Κυθήριος εἶναι ἐγκατεστημένος ἐκεῖ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Πειραιᾶ εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἐγκατεστημένοι Κυθήριοι κατὰ χιλιάδας.

Ἡ Στρατολογικὴ ὑπαγωγή μας εἰς τὸν Πειραιᾶ διευκολύνῃ ἀπολύτως τοὺς συμπολίτας μας οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι πλέον νὰ ταλαιπωροῦνται εἰς Ναύπλιον, ἀλλὰ ἐρχόμενοι πλέον εἰς τὸν Πειραιᾶ ἢ Ἀθήνας εὐρίσκονται μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων συμπολιτῶν ὡς νὰ εὐρίσκονται εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν νήσον μας.

Ὁ Κυθήριος πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς μας ἐνταῦθα ἦτο ὑποχρεωμένος διὰ τὴν ἐκδοσιν ἐνὸς πιστοποιητικοῦ νὰ διατρέξῃ ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα καταβάλλων κόπους καὶ χρεῖμα ἐνῶ τώρα διὰ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὸν Πειραιᾶ τελειώνει ὅλας τὰς ἐργασίας του μὲ ἓνα ἐξοδὸν μόνον καὶ ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ταλαιπωρίας.

Αὐτὰ καὶ τόσα ἄλλα εἶναι τὰ ἐπιχειρήματα ἐκεῖνα μετὰ τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ νὰ δοθῇ ἀπάντησις στὸν ἀρθρογράφον σας ἐξ Ἀλεξανδρείας ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἡδὴ βουλευτὴν Κυθήρων τὸν ὁποῖον ἐπαναλαμβάνω ἀδικεῖ διὰ τῆς αὐστηρᾶς κρίσεώς του τῆς διατυπωθείσης εἰς τὸ τελευταῖον ἄρθρον του. Ἀπὸ τὸν ἴδιον δὲ κ. Π. Τσιτσιλία ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν ἀθελά μου συνηγορίαν προελθοῦσαν ἐκ τοῦ ὡς ἄνω ἁρθρου τοῦ συνεργάτου σας κ. Κ. καὶ ἡ ὁποία συνηγορία εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ προσκρούσῃ εἰς τὴν μετριοφροσύνην του.

Τελευτῶν εὐχαριστῶ φίλε κ. Διευθυντά διὰ τὴν εὐγενὴ παραχώρησιν τῶν στηλῶν τοῦ ἐγκρίτου φύλλου σας.

Διατελῶ φιλικώτατα

ΕΜΜ. Μ. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΕΜΠΟΡΟΣ





Κους Κους Π. Κατσούλην *ιατρόν, Χρῆ-
στον Λαδόπουλον, Γεώργ. Πορφύρεν, Έμμ.
Καλλιγέρην, ἀδελφούς Π. Λειβαδίτη, Άλέξ.
Τουλῆν, Έμμ. Μπαβέαν, Δημήτρ. Στάθην,
Π. Πετρόχειλον, Ποταμόν Κυθήρων, Δημ.
Σουρῆν, Καραβᾶ Κυθήρων, Π. Ζαντιώτην,
Άριστ. Μεγαλοοικονόμον. Θ. Μ. Μεγαλοοι-
κονόμον, Έδωγ. Μ. Μεγαλοοικονόμον Άγι-
αν Πελαγίαν, Ίωάννην Λογοθέτην καὶ Π. Β.
Μουλόν Λογοθετιάνικα Κυθήρων. Ι. Κ.
Λουράντον Τσικαλαρία Κυθήρων, Δημ. Σου-
ρεῆν Γερακάρι Κυθήρων, Μαθητικὴν Κοινό-
τητα Γυμνασίου Κυθήρων, Διονύσιον Κα-
λούτσην ἱατρόν, Ίωάννην Μαθιουδάκην,
Νικόλ. Χρυσανθόπουλον Χώραν Κυθήρων,
Νικόλ. Μασέλλον Φράτσια Κυθήρων, Νικ.
Φατοῖαν Άγιον Ήλιαν Κυθήρων, Χριστό-
φορον Οἰκονομᾶκον Νεάπολιν Βοιῶν, Christo
Cypriades, Jean Tjortjopoulos, Coroneos
Frères, Cristophe Ch. Critharis, P. Raissis
George Souris Alexandrie Egypte, Peter
Cassimatis, George Coroneos, Harry q.
Stratigos, Louis Magulas U. S. A. Θεόδω-
ρον Καρύδην* Μυλοποταμιον Κυθήρων, συνδρο-
μαί σας ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

Κον C. Cassimatis Oculiste Alexandrie.
Έλάβομεν τὴν ἐπιστολὴν σας ἔχουσιν οὕτω.

Άγαπητὲ κ. Καψάνη,

Έλαβον τὸν «Κυθηραϊκὸν Κήρυκα» καὶ σᾶς
συγχαίρω ὁλόθερμα τόσον διὰ τὴν ἐκλεκτὴν
τοῦ ὕλην ὅσον καὶ τὴν ἐξαιρετικῶς ὥραϊαν τοῦ
ἐμφάνισιν. Ἡ εὐμένης ὑποδοχὴ ἧς ἔτυχε καὶ
ἐνταῦθα ὡς ἀλλαγῶν, μαρτυροῖ περὶ τοῦ κενοῦ
ὅπερ ἤλθεν νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν Κυθηραϊκὴν
ζωὴν.

Μετ' ἔγκαρδιῶν εὐχῶν καὶ φιλικῶν αἰσθημά-
των.

Κ. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς καλοὺς λόγους
σας καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν ὅπως ἐφ' ὅσον δύ-
νασθε, ἐργασθῆτε καὶ ἡμεῖς διὰ τὴν μεγαλυτέ-
ραν ἐξάπλωσιν τοῦ «Κυθηραϊκοῦ Κήρυκος» τοῦ
ὁποίου τὴν ἀξίαν ἀναγνωρίζετε. Ἀναμένομεν
μερικὰ σημειώματα διὰ τὴν δρασίν τῆς ὑπὸ τὴν
Προεδρείαν σας Κυθηραϊκῆς Ἀδελφότητος Ἀ-
λεξανδρείας.

«Μπερμπάντην» Χώραν Κύθηρα. Εὐχαρι-
στοῦμεν διὰ τὰ συγχαρητήρια. Τὸ διήγημά σας
δὲν ἐνεκρίθη. Ἡ ὑπόθεσις ἀπλὴ καὶ πολὺ συ-
νειθισμένη. Τίποτε δὲν εἶχε μέσα του τὸ Τσι-
ριγώτικο. Ἐργασθῆτε περισσότερο καὶ θὰ κα-
τορθώσῃτε ἀσφαλῶς νὰ μᾶς δώσῃτε ἐπιτυχῆ
ἔργα σας.

«Σίφουναν» Κύθηρα. «Ὁ Ψαράς τῇ γό-
πας» μᾶς ἤρесе. Δημοσιεύεται. Εὐχαριστοῦμεν
διὰ συνεργασίαν σας.

Κον Χαρ. Κρίθαρην Ἀμαρούσιον «Ὁ Ἀμὴρ
Ἀλῆς» δημοσιεύεται.

Κον George Souris Alexandrie Egypte.
Έλάβομεν τὴν ἐπιστολὴν σας ἔχουσιν οὕτω:

Φίλε κ. Καψάνη,

Τὰ τρία πρῶτα τεύχη τῆς ἐφημερίδος

σας «Κυθηραϊκὸς Κήρυξ» ἔλαβον μετὰ με-
γάλης μου χαρᾶς. Μέσα στὰ τόσα συγχαρη-
τήρια ἅτινα ἐλάβατε, ἔρχομαι νὰ προσθέσω
κι' ἐγὼ τὰ δικά μου διὰ τὴν ὥραϊαν πρω-
τοβουλίαν τῆς ἐκδόσεώς σας ταύτης, ἥτις
τόσον ἔχει νὰ ὠφελήσῃ τὴν ὥραϊαν νήσον
τῶν Κυθήρων, καὶ νὰ σᾶς εὐχηθῶ με' ὅ-
λην τὴν καρδίαν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ
σας.

Αἱ ὥραϊαι περιγραφαὶ τῆς ἀγαπημένης
μας πατρίδος τὰς ὁποίας θὰ μᾶς χαρίζῃ ὁ
«Κυθηραϊκὸς Κήρυξ» θὰ διαβάζωνται ἀ-
πὸ ὅλους ἐν γένει τοὺς Κυθηρίους με' με-
γάλην χαρὰν καὶ πάντα θὰ μᾶς θυμίζουν
τὰ ὥραϊα βουνὰ τῆς ἀγαπητῆς μας νήσου
καὶ δι' τὰς ὥραϊας καὶ θαυμαστάς τοποθε-
σίας καὶ τὰ ἀφθονα νερά τοῦ ἀγαπητοῦ
μας χωριοῦ Καραβᾶ.

Με' ἀγάπην

ΓΕΩΡΓ. Ι. ΣΟΥΡΗΣ

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ συγχαρητήριον καὶ
τὰς εὐχὰς σας τὰ ὁποία μᾶς συγκινοῦν ἰδιαίτε-
ρως.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς καθυστερούντας
εἰσεῖτι τὴν συνδρομὴν των, ὀλίγους εὐ-
τυχῶς, ἀξιότιμους κ. κ. συνδρομητὰς
μας, ὅπως εὐαρεσθηθῶσι καὶ καταβάλ-
ωσι τὸ ταχύτερον ταύτην, εἰς τοὺς
κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους μας, λαμ-
βάνοντες ὑπ' ὄψει ὅτι ἐνῶ δι' ἓνα ἑ-
καστον τῶν συνδρομητῶν μας τὸ ἐλά-
χιστον ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς δὲν
εἶναι ἄξιον σημασίας, δι' ἡμᾶς εἶναι
σπουδαῖον ζήτημα, ἀφοῦ ὁ «Κυθηραϊ-
κὸς Κήρυξ» δὲν ἀποτελεῖ ἐπιχείρησιν
ἐμπορικὴν καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κεφά-
λαια, ἀλλ' ἀπεναντίας διὰ τῆς ὑποστη-
ρίξεως καὶ μόνον τῶν συνδρομητῶν του
εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέβλεψε καὶ ἀποβλέπει
δίδει τὴν ἀφορμὴν μιᾶς στενωτέρας
πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν
συμπολιτῶν μας ὠνούμενος ἀπὸ τὸ πα-
τριωτικὸν αἶσθημα :

Ἀντιπρόσωποί μας εἰσὶν :

Κύθηρα : Θεοδ. Ἀρώνης.

Ποταμὸς Κυθήρων : Δημ. Μεγαλο-
οικονόμος.

Καραβᾶς Κυθήρων : Παν. Τζωρτζό-
πουλος.

Ἀλεξάνδρεια : Mr Cristophe Ch.
Critharis Rue Nubar Pacha 18.



Χαίρω πολὺ πού σέ βλέπω καλά.

—Λυποῦμαι πού δὲ μπορῶ νὰ πῶ κι'
ἐγὼ τὸ ἴδιο γιὰ σᾶς.

—Μποροῦσες νὰ τὸ πῆς, ἂν ἔλεγες
ψέμματα ὅπως εἶπα κι' ἐγὼ.

* *

Ἡ σύζυγος. Ὁλο κατσουφιασμένος θὰ
εἶσαι καὶ μένε; Ποτὲ δὲν θὰ μοῦ πῆς καὶ
σὺ ἓνα γλυκὸ λόγο;

—Ὁ σύζυγος (καπνίζων μελαγχολικῶς
τὸ τσιγάρο του) Ζίχαρι!

* *

Χωρὶς λεπτὰ ροῦχα δὲν ἔχει.

Κάποιος πού ἐλθισμονοῦσε πάντοτε νὰ
πληρώνῃ τοὺς λογαριασμοὺς του, ἐπῆγε
στὸν ράπητὴ του καὶ τοῦ λέγει.

Θέλω νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ φορεσιὰ ροῦ-
χα, ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ πληρώσω παρὰ εἰς τὸ
τέλος τοῦ ἔτους. Μπορεῖς νὰ μοῦ κάνῃς
τὰ ροῦχα;

—Πῶς ὄχι, βεβαίως μπορῶ, τοῦ ἀπὴν-
τησεν εὐγενέστατα ὁ ράπητης.

—Καὶ πότε θὰ εἶναι ἐτοιμα.

—Μὰ... τὴν πρωτοχρονιά.

* *

Εἶδα στὸν ὕπνο μου πῶς πύτησα ἓνα
καρφί.

Μὰ εἶσαι κουτὸς καὶ μένε, ἀφοῦ κοι-
μᾶσαι ξυπόλυτος.

Γιάννης. Γεῖά σου Γιῶργο. Ἰσα ἴσα
σ' ἐβλεπα στὸν ὕπνο μου ἀπόψε, πῶς σὲ
χαιρετοῦσα.

Γιῶργος. Μὰ τὸ Θεὸ, δὲν τὸ θυμάμαι
καθόλου, φαίνεται θὰ εἶχα ἄλλου τὸ νοῦ
μου.

* *

Στὸ Ξενοδοχεῖον

Πελάτης.—Γκαρσὸν διῶξε τὴ γάτα,
μαζί μ' αὐτὴν θὰ φάγω;

Γκαρσὸν.—Παρντὸν κύριε, ἐγνώρισε τὸ
πιάτο πού τρώγει κάθε βράδυ.

* *

Καλὸς μαθητὴς

Ὁ μαθητὴς.—Δὲν μοῦ λέτε κύριε δά-
σκαλε, πόσο σᾶς δίδει ὁ πατέρας μου
γιὰ νὰ μοῦ κάνετε μάθημα;

Ὁ Διδάσκαλος. — Μοῦ δίδει 240
δραχμὲς κατὰ μῆνα.

Μαθητὴς.—Καὶ σᾶς φθάνουν γιὰ νὰ
ζήσετε;

Διδάσκαλος.—Μὲ μεγάλη δυσκολία.

Μαθητὴς.—Τότε, ἀκοῦτε με. Νὰ σᾶς
δίνω ἐγὼ 500 δραχμὲς καὶ νὰ μὴ σᾶς
βλέπω μπροστά μου.